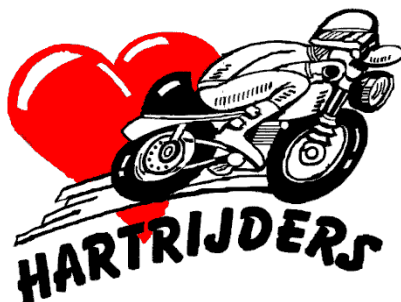

2000:

Route: +/- 180km

Moerzeke, Hamme, Grembergen, Zele, Berlare, Uitbergen, Wichelen, Schellebelle, Wetteren, Oosterzele, Gavere, Zingem, Kruishoutem, Oudenaarde, Zingem, Zwalm, zottegem, Oosterzele, St-Lievens-Houtem, Vliezele, Vlekkem, Erpe-Mere, AalstLede, Wichelen, Oudegem, Dendermonde, grembergen, Hamme

Deelnemers: 4500

Opbrengst: 800000 BEF

Verslag:

29 Oktober 2000, 6 uur 's morgens, een kot in de nacht, liep die wekker toch wel af zeker! Maar ja, dienen naast mij lag al wakker van 5 uur (hoesten, draaien, neuspeuteren, scheten laten, ...) Kortom, tijd om ons te verfrissen onder de douche, rap in de kleren en 'thons zen wulle weg noar De Klok'.

In De Klok stond ons een flink ontbijt te wachten. Omstreeks 8 uur vertrokken we om onze post te bemannen, gewapend met fluovesten, een vlamme salami, en enige oorapparaten om mee te 'bellen' (de techniek staat niet stil). Na het uittesten van deze grappige stoere oortjes waren we net 'echte'. De Herfstrit kon beginnen. Even werd het stil want daar kwamen de eerste motoren op het marktplein.

Na enige opwarming in het verkeersregelen waren er al honderden motoren gestart met hun Herfstrit. Het gebulder van die honderden motoren was een fascinerend schouwspel. Ik kreeg er soms kippenvel van, of was dat van de kou? Het werd een hele leuke ochtend met vele bekende gezichten en overal een eensgezindheid over de Herfstrit voor de v. V. A.

Al bij al viel het weer wel mee en tot onze grote vreugde vernamen we rond 10 uur, via onze ool1jes, dat er al zo'n 3500 motoren ingeschreven waren. Nadat we de laatste motard in de juiste richting hadden gestuurd zijn we tegen de middag richting aankomst vertrokken. Op weg naar Hamme, in de Neerstraat, zagen we dat er net een accidentje gebeurd was. Tot onze grootste spijt bleek dat toch wel onze 'Bakker' te zijn zeker! Hij was daar op een spiegelgladde rijbaan onderuit gegaan. Iemand had daar duidelijk behoorlijk wat mazout achtergelaten. Het was wel even wachten tot de brandweer ter plaatse was, zodat wij naar de parking van de brandweer konden vertrekken. Met enig overleg met de plaatselijke ordehandhavers konden we de motards bij aankomst een parkeerplekje geven. De verhalen waren uitbundig over de rit die ze achter de rug hadden. Elke motard wist wel menig anekdotes te vertellen over zijn rit. De enige 'rotten appel' in deze prachtige, goed georganiseerde Herfstrit (al zeg ik het zelf) was de politie van Dendermonde. Althans het desbetreffende (f)opperhoofd van daar !

Onze 'vlammende salami' kwam ons goed van pas, want het werd al vroeg donker. En vuuuui! dat ze allemaal zagen. Het zou misschien wel een goed idee zijn om daar eens een moto-wash te zetten, een extraatje van de zaak! Rond 21 uur, nadat we de laatste motard vaarwel zwaaiden met onze 'salami', zijn we naar binnen gegaan.

Na nog wat te helpen afbreken, een groepsfoto, een paar drankskes en een Kloksken, zijn we moe maar voldaan uiteindelijk weer in ons bedje beland.

Typisch Herfstritweer

Waar zit de gelukkige die met deze mooie hoofdprijs naar huis zal rijden?

Na regen komt zonneschijn!

Peter van de Harrijders, Marijn De Valck zoals steeds paraat.

Belangstelling van de pers.

Na de rit een lekker lunchpakket en gezellig napraten.

Moes the place to be!

2001:

Route: +/- 180km

Moerzeke, Hamme, Zele, Grembergen, Berlare, Schellebelle, Massemen, Westrem, Bavegem, St-Lievens-Houtem, Oosterzele, Gavere, Dikkele, Velzeke, Roborst, Michelbeke, Elst, Zegelsem, Maarkedal, Vloesberg, Brakel, Everbeek, Zarlardinghe, Deftinge, Onkerzele, atembeke, Galmaarden, Waarbeke, Denderwindeke, Appelterre, Voorde, Aspelare, St-Antelinks, Aaigem, Zonnegem, Impe, Lede, Wichelen, Schoonaarde, Appels, Dendermonde, Grembergen, Hamme

Deelnemers: 3500

Opbrengst: 700000 BEF

Tijdens de verkenning.

De deelnemers aan de Houtveld maken zich klaar voor de start. Ongeveer het laatste meter zullen ze met meer dan 3.000 g naar buiten.

Meer dan drieduizend motorrijders hebben het hart op de juiste plaats

Moerzeke

1100

Wegen de voortdurende aanlag-
mogepen de rectorale gebouwen van
de van Plantengroen. Toch start-
ten nog meer dan 3000 studenten
vrijwillig in de derde Herfsttijd.
De berekening 500.000 frank
(11.400 euro) helpt hen voor-
schiet van strenge projecten van
de Vlaamse Vereniging Antenne
(VVA).

De transitie werd gebroken. Vanaf het einde in tien jaar ontgrendelde het voor de tweede opvolgende keer. "Het begon

op een bijzonder goede manier met tegelijkertijd zijn organisatie Philippe Seccombe uit. 'Het was heel leuk om te ontmoeten, maar het was ook heel moeilijk', vertelt Seccombe. 'Ik heb een beetje moeite gehad om te begrijpen wat hij bedoelde met zijn taal. Hij was heel duidelijk, maar ik heb moeite gehad om te begrijpen wat hij bedoelde met zijn taal. Hij was heel duidelijk, maar ik heb moeite gehad om te begrijpen wat hij bedoelde met zijn taal.'

Besmet dat, "Deergelijke moord
heeft herhaalden zijn onder-
aan een lange traditie van het con-
stant te worden. Dat de
opbrengst die jaar meer
300.000 dollar lager ligt dan be-
voorde andere merken wij
graag bij."

Opgevoen

Op weg naar de inschrijving.

Volg de pijlen!

Langs de Schelde.....

....en de Dender

Hellingen en kasseien, dit moet de Herfstrit zijn!

De Herfstrit, voor twee-, drie- en vierwielerers!

Onderonsje van de voorzitters samen met de hoofdprijs (Honda CBR 600 Louis Wuyts) en de cheque.

Een goede raad van tante Kaat, steeds eerst de banden op temperatuur brengen!

De Herfstrit, voor groot en klein!

2002:

Route: +/- 180km

Moerzeke, Hamme, Waasmunster, Zele, Lokeren, Beervelde, Lochristi, Kalken, Laarne, Heusden, Melle, Merelbeke, Bottelare, Munte, Makkegem, Baaigem, Gavere, Nazareth, Astene, Deinze, Lotenhulle, Poeke, Vosselare, St-Martens-Leerne, Deurle, De Pinte, Eke, Semmerzake, Oosterzele, Massemen, Lede, Wichelen, Schoonaarde, Dendermonde, Grembergen, Hamme

Deelnemers: 1500

Opbrengst: 7000 EUR

Herfstrit Anno 2002

De winter komt om de hoek kijken wanneer iedere zichzelf respecterende motorrijder zijn stalen ros voor de laats keer van stal neemt en de Herfstrit rijdt.

De winter is ook dé periode om een nieuwe rit te creëren? Je begint met een velletje papier en de landkaartje droomt en ziet alles stap per stap werkelijkheid worden. Plots is het zover.

De Herfstrit anno 2002 is een flirt tussen Schelde en Leie en hun vele zijriviertjes.

Een flirt tussen kastelen en hoeves.

Een flirt tussen landerijen en betoverende landschappen.

Een flirt met de bossen en de krekken. Stap op en laat je meevoeren langs de velden en dreven.

Bewonder een omwalde hoeve of laat je door een kasteel impressioneren.

In Laarne op ongeveer 30km van het idyllische vertrek vind je één van de mooiste en oudste kastelen die in Vlaanderen zijn overgebleven. Waar we nu het kasteel zien, werden in de eerste helft van de 1300 eeuw enkele houten gebouwen opgetrokken omgeven door een gracht. Dit hof was een centrum van de heerlijkheid Laarne. Rond 1300 werd aan de westzijde van dit hof een stenen huis gebouwd. Door er een donjon en drie torens aan toe voegen, bekwam men nog voor het midden van de 14 de eeuw een kasteel met veelhoekig grondplan. Voor het midden van de 15de eeuw werd het huis omgevormd tot een poortgebouw met kantelpoort.

De oorspronkelijke ingang lag dus aan de westzijde. Het kasteel behield z'n middeleeuws uitzicht tot midden 17d' eeuw, toen werd de toegang tot het kasteel verplaatst in de richting van het dorp. Een koer met vier dienstgebouw en paardenstallen maakte van het kasteel een 'maison de plaisance'.

Dit kasteel, gerestaureerd in 1950 is een bezoek meer dan waard.

Stap terug op een geniet van het eendenmeer en het privaat kasteel Runenburg

Waar je voor de eerste maal kan flirten met de Schelde.

Het leuke dorpsplein van Melle zal je vast en zeker warm onthalen. Eens de dorpskern voorbij verraad de naam Caritasstraat reeds iets. In 1908 kwam het psychiatrisch centrum Caritas zich vanuit Gent in Melle vestigen.

Via de zuidelijke groene long rondom Gent met ronkende namen als Vuurtzak, Gentbos, Harentbeekbos, Makkegembos, Bruinbos, Makenbos krijg je heel wat onder je wielen. Deze bossen vertonen nog heel wat kenmerken van het oorspronkelijke bos. Er groeit heel wat waardevolle bosvegetatie en talrijke vogels zoals de zwarte mees, de torenvalk en de bosuil vinden hier een broedplaats je. Tussen die bossen krijg je idyllische dorpje met elk hun eigen verhaal. Het privaat kasteel 'Goed ter Jacht' is aan een opknapbeurt toe! maar laat je toch genieten van de grandeur van weleer.

Neem nu Munte, hier zijn vele historische taferelen terug te vinden. Z'n kasteel Ter Zinkt, de Weerwolf, het Muntetafereel,

Wil je even uitblazen, geen probleem. Kijk naar de heuvelachtige vallei waar je een schitterend panorama krijgt , dit achterliggende kouterlandschap. Enkel de hier en daar verspreide bunkers uit de oorlogsjaren doorbreken het landschap.

Ontdek nog een prachtige, tussen dreven verscholen kasteel hoeve en gluur even binnen. Laat je vervolgens charmeren door Gavere, met zijn heuvels en Scheldemeersen. Hier werd op 23.07.1453, de reeds jaren aanslepende Grote Gentse oorlog beëindigd met een beslissend treffen tussen de groepen van hertog Filips de Goede en de gemeentemilitie van de rebelse Arteveldestad. In het parkje voor het Gaverse gemeentehuis staat een krachtig herinneringsbeeld dat in de volksmond de 'Valeir' wordt genoemd, een Gentse krijger van formaat.

Van hier rij je naar Deinze en onderweg nog even stil staan bij het stemmige kasteel van Nazareth. Hier zie je nog steeds de dreef tussen kerk en kasteel. Een symbolische dreef met een maatschappelijke waarde.

De kleine provinciestad, die Deinze is, bevat vele wondermooie plekjes waar de natuurpracht nog volop aanwezig is. In de talrijke dode Leiearmen, wat een misleidende naam is voor stukjes Leie, is het heerlijk verpozen. Weet dat in deze streek verscholen tussen het groen aangename cafeetjes en smakelijke restaurants de toerist op een meer dan bescheiden manier verwennen.

Na onze middagstop vluchten we uit de drukte om onmiddellijk terug te worden ondergedompeld in een indrukwekkend schouwspel. Je krijgt een brok tastbare geschiedenis en een wondermooi decor. Je bent midden in het houtland als je beseft dat de Gentse adel en burgerij hun hoven van plaisance hier kwamen neerpoten. Het mooiste vind je in het onooglijke dorpje Poeke. Hier zie je een indrukwekkende waterburcht die zo uit de Loirestreek geplukt lijkt.

Het eerste kasteel werd in 1453 door soldaten van Filips de Goede met de grond gelijk gemaakt. Het werd heropgebouwd op initiatief van Jan Baptist Preudhomme d'Hailly. Diens kleinzoon Karel Florent Idesbald, die kamerheer was van keizerin Marie Theresia, zorgde voor de meest ingrijpende verbouwing. Hij liet een stervormig drevenparcours bouwen. Zo kon hij alles wat tot het zijne behoorde vanuit zijn kasteel aanschouwen. Laat je gerust veroveren door dit stijlvolle kasteel en zijn magnifieke tuinen want dromen doet leven.

Langs de groene vallei rondom de Poekebeek merk je dat je uren zou kunnen doorbrengen in de talrijke kreek en paden met hun waggelend waterwild. Terug de hort op om over het kanaal van Schipdonk terecht te komen in StMartens Latem. Dit dorp maakte naam door de vele impressionistische en expressionistische schrijvers die er ziel kwamen vestigen. Maar op de keper beschouwd was het eigenlijk de Leie die op iedereen een magische aantrekkingskracht uitoefende. Hier voert het poëtische karakter van de Leie volledig de boventoon.

Laatje niet afschrikken door de talrijke villa's maar laatje vooral opgaan in het romantische, poëtische en soms nostalgische karakter van deze Leie. Weet dat de inspirerende kracht van deze Leie pas bij je thuiskomst volledig tot je zal doorgedrongen zijn.

Via Deurle, bekend door Stijn Streuvels en Cyriel Buysse kom je in Semmerzake waar je betoverd wordt door die immense bollen Zij wijzen je de weg naar het militaire domein van de Belgische luchtmacht. Hier heeft zij een belangrijke radarbasis en een ondergrondse controlepost. Semmerzake heeft bovendien een beschermd dorpskern met ondermeer de Romaans-gotische St Pieterskerk en het gedenkteken aan de Slag van Gavere (23.07.1453). Knotboomrijen vormen een zeer typerend landschapselement voor het westelijke deel van ons Vlaanderen. Ook in de Schelde vallei zie je deze zogenaamde kleine landschapselementen nog zeer uitdrukkelijk. Hierna rij je via stemmige ups en downs voorbij kasteel Baudries, een 18de eeuwse burcht die nog steeds een keurige ingangsdreef heeft in de dorpskern. Via her en der ingeplante kasseistroken bereik je het Blauw kasteel in Oosterzele om zo via het Frankenbos en het Turkenbos en het Moortelbos stilaan terug huiswaarts te rijden.

Geniet. maar met mate.....!

Herfstrit: verslag 2002 de elfde editie van de Herfstrit

Ondanks het slechtste weer dat we ooit gehad hebben (de ergste storm van deze eeuw) op één van onze elf edities, mochten wij tot onze zeeeeeeeer grote tevredenheid toch vaststellen dat 1500 moedige motorrijders de zeer hevige windstoten van 120 Km/h en meer, vergezeld van hevige regenbuien trotseerden om deel te nemen aan onze Herfstrit.

Het parcours dat dit jaar slingerde tussen de kastelen, de hoeves, de landerijen en de betoverende landschappen van het ons zo mooie Oost-Vlaanderen. Door omgewaaide bomen en afgewaaid takken lagen de banen er soms slecht bij en waren we als organisator genooddaakt om, zoals vorig jaar, omleidingen in het parcours aan te leggen. Op de controlepost in de Brielpoort te Deinze heerste er, ondanks dat barslechte weer, een zeer aangename sfeer. Nogmaals een bewijs dat de motorrijders met het hart op de juiste plaats niet tegen te houden zijn door "een beetje wind en regen" (???).

Op de laatste controlepost (tevens onze hoofdsponsor) konden onze deelnemers zich vergapen aan een tiental niet alledaagse motoren. Eén voor één een streling voor het oog.

Bij aankomst in sporthal De Wuiten te Hamme kregen de deelnemers een lekker lunchpakket met koffie en konden zij op het reuzenvideoscherm reeds genieten van de foto's, een tal van powerpoint-presentaties, enkele videoclipps van de Vlaamse Vereniging Autisme en de videofilm van Herfstrit 2001.

Als slot van de dag kon de voorzitter van de Hartrijders (Marijn de Valck, de peter van de Hartrijders, had zich laten excuseren daar hij zelf het slachtoffer was geworden van de storm die over ons Belgenland raasde) in naam van de Hartrijders en alle deelnemende motorrijders een cheque van zeventuizend euro (€ 7.000) overhandigen aan voorzitter Jan Lambrechts van de Vlaamse Vereniging Autisme. Niet alleen de V.V.A. werd gelukkig gemaakt, ook 42 deelnemers werden uitgeloot als winnaars van onze tombola waaraan ze door hun inschrijving deelnamen.

2003:

Route: +/- 180km

Moerzeke, Dendermonde, Buggenhout, Malderen, Steenhuffel, Merchtem, Brussegem, Kobbegem, Walfergem, Asse, Dilbeek, St-Ulriks-Kapelle, St-Martens-Bodegem, St-Gertrudis-Pede, Vlezenbeek, Gaasbeek, Oudenaken, Breedhout, Elingen, Kester, Oetingen, Vollezele, Nieuwenhove, Denderwindeke, Neigem, Gooik, Lennik, Borchtlombeek, St-Katharina-Lombeek, Essene, Meldert, Baarddegem, Moorsel, Lebbeke, Dendermonde, Grembergen, Hamme

Deelnemers: 3200

Opbrengst: 15000 EUR

Leuk jullie weer te mogen vergasten.

Hou je vast en laat je dit jaar inpalmen door onze Bourgondische route.

Een route die onze hoofdstad Brussel streelt. Een route die kronkelt langs vele landelijke wegen. Een route die de groene gordel rondom Brussel blootlegt. Een route die je zinnenbeelden prikkelt. Een route die je doet verlangen naar meer.

Ik ben overtuigd dat je gretig uitkijkt naar een uitgebreide ontdekkingstocht. Kom, ik neem je mee en laat je hartje veroveren door de charme van die groene gordel. Waar zoveel verrassende plekjes je warm zullen maken en tegelijk zullen ontroeren. Kijk maar naar die glooiende akkers en uitgestrekte bossen en zwaarbeladen wijngaarden. Ervaar hoe mooi en eenvoudig het leven hier eigenlijk is. Behalve mooie landschappen zal je tijdens onze ontdekkingstocht door dit stukje Vlaanderen heel wat mooie monumenten en brouwerijen aantreffen.

Het is dat pure genot dat ons samen brengt. Die geuren en kleuren bijna aanraken en onderweg even stoppen voor een heerlijk streekgerecht of een lokaal streekbiertje. Je zal zeker niet teleurgesteld terug naar huis rijden. Want ik weet dat je na deze kennismaking hunkerend naar meer terug zal aanbelden in deze regio.

We bieden je dit jaar een vrolijk proevertje van deze groene gordel, die in het oosten aansluit bij het Hageland. Het is deze gordel die als een mooi stukje natuur met holle wegen doorsneden door talrijke beekjes en voorzien van charmante dorpjes onze hoofdstad omsluit. Majestueuze kastelen en prachtige kerken getuigen van een rijk en bloeiend verleden. Wanneer je actief deze streek wil verkennen ben je aan het juiste adres. Stap op... start die motor en rij mee. Geniet mee, doe mee....want... .

Want kiezen voor een ontdekkingstocht doorheen de groene gordel is kiezen voor afwisseling, kiezen voor iets moois, kiezen voor iets lekkers én het werkt uiteindelijk verslavend. Want kiezen voor deze tocht is in de voetstappen van Breugel treden. Hier vond hij zijn inspiratie. Hier waar de geuze, de kriek, de lambiek bij een boerenboterham met plattekaas thuis hoort.

Gluur onderweg door het ijsbos en zie daar het kerkje van Sint-Anna-Pede dat Pieter Breugel de Oude schilderde in zijn "Parabel van de Blinden".

Kijk voor dit prachtig stukje natuur ook eens links en rechts en je zal meerdere brouwerijen tegenkomen.

De eerste op je ontdekkingstocht is de brouwerij Palm ... waar Brabant trots op is.

Palm, geboren te Steenhuffel is een bier van hoge of bovengisting. Dat betekent dat het gistingsproces gebeurt op een temperatuur van 15° tot 20°C. Met een alcoholgehalte heeft dit dus niets te maken.

Bieren van bovengisting hebben meestal een donkere kleur. De oorsprong van deze brouwerij is 1747. Hier maakt men melding van een brouwerij "Den Hoorn" gelegen tegenover de kerk van Steenhuffel. In 1800 behoorde de brouwerij toe aan de familie De Mesmaecker. In 1908 huwde Henriette De Mesmaecker met een brouwerszoon uit Wieze, Arthur Van Roy. Hij bouwde, ook na de vernieling van 1914 de brouwerij uit. Hij geloofde rotsvast dat zijn bier bijval zou kennen niettegenstaande de opmars van de succesrijke pilsbieren. In 1974 kreeg de brouwerij haar huidige naam de NV Palm, één van de weinige familiebrouwerijen die haar onafhankelijkheid kon bewaren.

Terug de hort op en via stemmige landelijke wegen rijden we de natuur in. Het landschap wordt hier nog gedomineerd door een beekje. Zeg niet zomaar beekje tegen de molenbeek. Haar bron ligt in Zellik zo'n 70 meter boven de zeespiegel. Elke beek van enige betekenis telde vroeger langsheen haar loop enkele watermolens. Gluur door de bossen en zie ze staan.

Stilaan krijgen we via heuveltoppen en stemmige valleien Brussel in zicht. Kijk ver en tuur over de horizon heen. Je zal zeker het atomium zien.

Laat je nogmaals verleiden tot een brokje geschiedenis in een prachtig decor.

Neem nu brouwerij Girardin, in Sint-Ulriks-Kapelle, gesticht in 1845 als onderdeel van het landgoed van een edelman. Deze brouwerij kent reeds vier generaties van brouwers. Zij houden hun traditie in eer en brouwen nog steeds de Lambik. De ligging van deze brouwerij is uniek, reeds van ver zie je de hoeve liggen op de top van de Lindenberg. Niet voor niets kunnen we hier spreken van de 'Château d'Yquem' van de lambikbrouwerijen. Naast lambik brouwt Girardin ook nog een pilsbier namelijk de Ulricher. Ook brouwerij Lindemans kent een rijke traditie. In 1809 exploiteerde de familie Lindemans reeds een boerderij te Vlezenbeek, het "Hof ter Kwade Wegen". Deze vroegere woning draagt het jaartal 1869 maar in de gevel staat 9681. Had hier iemand teveel gedronken ?

Reeds in 1829 betaalt Judocus Lindemans zijn belastingen als brouwer. Maar om ook tijdens de wintermaanden zijn knechten aan het werk te kunnen houden had 'Den Duc' een lambiekbrouwerij op zijn boerderij ingeplant.

Door zich te specialiseren in zoete fruitbieren kende de brouwerij een felle opmars, zo fel dat de eigen lambiekproductie ontoereikend was. Weet je dat Geuze terecht de champagne onder de bieren genoemd wordt ?

Het is een aromatisch en zeer complex bier met wortels in de middeleeuwse brouwtraditie en uniek voor ons landje. Aan het beslag wordt geen biergist toegevoegd. Het gist volledig natuurlijk onder invloed van de natuurlijke *brettanomyces*-gisten, die vrij in de lucht leven.

Het resultaat is de Lambik. Geuze wordt gemaakt door lambik van één tot drie jaar oud te versnijden. De Lambik wordt gelagerd in eikenhouten fusten die de geuze uiteindelijk een aroma geven van hout, fruit en iets floraals. Zijn smaak is zuur en droog. Traditionele geuze hergist altijd op de fles en kan, indien correct bewaard, 10 tot 20 jaar goed behouden blijven.

Alvast één gouden tip wil ik je meegeven : een toast van witbrood met roomkaas en gerookte zalm, gekruid met zwarte peper en weinig zout, fijngesnipperde ui en bieslook en een heerlijke geuze van de brouwerij Girardin, een heerlijke aperitief om je gasten eens goed te verwennen.

Terug de hort op en proef verder de sfeer van deze prachtige omgeving en...

laat je vooral veroveren door hét pronkstuk tijdens deze ontdekkingstocht, het kasteel van Gaasbeek, in het Pajottenland.

Deze prachtige burcht werd in 1236 gebouwd door de hertog van Brabant als bevestiging van zijn machtige positie en als strategisch verdedigingsbolwerk tegen de toch frequente aanvallen vanuit de naburige graafschappen Vlaanderen en Henegouwen. Dit kasteel werd meermaals verwoest en gerestaureerd.

Sinds 1924 is dit kasteel, dat een waardevolle en bijzonder fraaie kunstcollectie bezit ook voor het publiek toegankelijk. Dit kasteel is omringd door een prachtig park en een zeer merkwaardige museumtuin.

Bij het buitenrijden van Gaasbeek zal je vast en zeker een zeer merkwaardige toren opmerken. Zie daar, de zendmast van de VRT. Niet zomaar een mastje, ééntje van 300 meter hoog. Merkwaardig schouwspel temidden dit heuvelland ! Niet ?

Weet je eigenlijk waar de naam Pajottenland vandaan komt. Neen ?

Deze poëtische naam voor de Vlaams-Brabantse streek komt in geen enkele oorkonde of archief terug. Zelfs op een landkaart vind je deze term niet terug. De streeknaam is ontsproten uit de fantasie van de jonge advocaat Frans Jozef de Gronckel. Onder het pseudoniem Franciscus Twijfelloos publiceerde hij in een Gentse krant een reeks artikelen over de geschiedenis van zijn geboortestreek. Hij noemde deze streek met veel verbeelding en humor "het land van de payotten". Maar echte naambekendheid zou deze streek krijgen toen in 1899 een weekblad onder diezelfde naam verscheen. En in 1911 vind je deze naam ook terug in 'Le Brabant inconnu' één van de toen nog weinige toeristische gidsen.

Laat je dus maar eens goed gaan en snuif die sfeer op. Laat je ontroeren door een charmant dorpje, een frivool niemendalletje, een bochtige parcours. Laat je meeslepen in de prachtige vergezichten. Maar vooral, keer met een warm hart terug naar Moerzeke.

Zo kunnen we de mensen van de Vlaamse Vereniging voor Autisme ook een hart onder de riem steken.

Tot ziens in Moerzeke en een fijne rit toegewenst,

Geniet maar met mate...

Herfstrit uit de diepte: nabeschouwing Herfstrit 2003

Wie kan me nu eindelijk eens zeggen de hoeveelste editie dit eigenlijk feitelijk is. Ik ben de tel kwijt maar wie is de tel niet kwijt?

Soit, men vraagt mij om een stukje te schrijven over ons mega-evenement. Eigenlijk kan ik dan zeer kort zijn maar nu laat ik me graag eens nostalgisch gaan...

Na ontelbare fijne voorbereidingen was het weer zover. De voorstelling aan de leden, wat voor mij steeds een rilling teweeg brengt. Zal iedereen wel datzelfde gevoel krijgen en weet iedereen zich te ontspannen? Kan de groep samenblijven in het systeem D ? Vragen die ach wees eerlijk, zo klein zijn maar toch veel gevoelens losmaken... .dus de holt op.

Hartverwarmend is het, als je zelfs oude rotten en jonge spruiten kan amuseren. Gaandeweg merk je dat iedereen fun heeft. Leuk is het als je die grote groep kan samenhouden. Want dat is een voorbereiding toch, een groepsgebeuren, niet? Iets waarvan je weet dat er een sterke groep moet staan. Na vele verkenningen merk je dat er een zeer goede sfeer is en dat iedereen samen wil rijden. Fijn toch, voor zo een uiteen lopend publiek. Dan weet je dat het niet stuk kan en dan weet ik waarvoor ik het allemaal wil doen, toch?

Maar onvermijdelijk komt die zware dag, de voor iedereen (of bijna iedereen) - alle hens aan dek dag. Maar wie krijgt op onze zondag dat warme gevoel niet, als Jan met de pet of Mie met haar trotinet het dorpsplein komt oprijden. Onderweg blijf ik graag even stil staan om stiekem te luisteren naar hun commentaar.

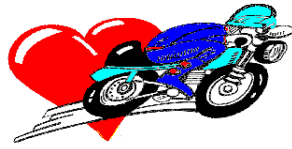
Wat een allegaartje merk je dan op. Maar een schat aan informatie krijg je toch een tikkeltje ongewild, soms met een jus overgoten dat niet echt relevant is. Maar wie ligt daar nu nog van wakker. Sommigen kankeren over verdraagzaamheid en voor anderen kan het" niet snel genoeg zijn. Maar het merendeel is enthousiast en daar doe je het uiteindelijk voor. In de wetenschap dat er op het eind van de dag een ferme, dikke, vette cheque kan weggegeven worden.

Maar de sfeer onderweg is echt om van te snoepen. Nog steeds krijg ik kippenvel als ik die massa zie slingeren door het landschap of als je die massa hoort kabbelen in de sporthall.

Het is juist dat kippenvel dat ik graag nogmaals zou gewaarworden en dat kan enkel als we er allemaal in geloven. Geloof me, echt allemaal.

Met een beetje verdraagzaamheid en een dosis gezond verstand komen we samen zeer ver, toch op zijn minst 180 km... elk jaar weer.

2004:

HERFSTRIT 2004

Natuurlijk willen we langs deze weg de **4984 deelnemers** nogmaals hartelijk danken. Het is dankzij jullie dat we een cheque van **25.000 euro** aan de Vlaamse Vereniging Autisme konden schenken.

Ook nog een speciaal woord van dank aan al onze sponsors en aan alle medewerkers.

Beschrijving van de route:

Ik vergast jullie graag op onze Herfstrit, een ongewone rit dit jaar...

In een volledig ander en nieuw kader, een andere regio maar daarom niet minder leuk.

Niet zonder enige trots stel ik je graag onze hindernissenroute voor.

Zowel natuurlijke als monumentale als menselijke hindernissen zal je op deze route opmerken.

Ik neem jullie mee naar de driehoek Brussel-Mechelen- Leuven. Over die oerlelijke A12, onder de verdovende E19, over de Zenne langs de Dijle, en nog vele misbaksels die we wijselijk links laten liggen.

Ik gids jullie naar een fijn stukje Vlaanderen, nog nooit hebben de Hartrijders jullie dit durven voorschotelen, dus...

Hou je bretellen vast en stap mee...

Via leuke landelijke wegen duikt plots uit het niets het kasteel Diepensteyn op.

Een korte geschiedkundige uitleg is nu toch wel op zijn plaats. Zo weet je als je stopt en het kasteel eens goed bekijkt wat er zoal te bekluren valt.

Ooit mocht dit feodaal landgoed deel uitmaken van het militair netwerk van de hertog van Brabant. Geen wonder dat dit kasteel heel sterk verbonden is met de brabantse traditie en de brabantse eigenheid. Eind jaren 80 was Diepensteyn nagenoeg verdwenen. Sinds 1989 is de brouwerij Palm eigenaar en begon de wederopbouw zeer snel. Dit kasteel is gelegen temidden verschillende vijvers. Op de imposante binnenkoer bevindt zich het koetshuis en de stoeterij. Wie een bezoek wil brengen, dit kan en kijk dan op de benedenverdieping waar je het trekpaardenmuseum treft. Terwijl de gewelfde kelder de geschiedenis van Diepensteyn en haar bewoners tentoonstelt.

Voor we lamzakken worden por ik je graag aan om terug op de motor te klimmen en meer noordoostwaarts te rijden. Langs wegen via veel draaien en keren om het echt nooit meer af te leren passeer je langs kasteel 3 Torens om dan onmiddellijk weer de mooie natuur in te duiken.

Voor de eerste keer steken we een drukke ader over om u snel weer in een oase van groen onder te dompelen. Zo leer je ontdekken hoe mooi het rijden is langs de verschillende kanalen die ons landje rijk is. Maar kort daarna merk je die Zenne op om dan weer bij een fijn plekje te komen.

Onderweg heb je nog een schilderachtig plaatje verscholen tussen het bos. Maar je herkent het zeker als je even opzij kijkt. Wie zou nu niet in deze molen willen wonen ? Ik alvast wel...

Een plaatsje waar je toch even moet stoppen is het sas van Boortmeerbeek, echt pittoresk.

Om daarna met beide voeten in de witloofstreek terecht te komen. Wist je wel dat deze plant heel lang gekend is. Horatius sprak over 'cichoreus' in de eerste eeuw voor Christus. Ook Rembert Dodoem had het in de 16de eeuw eveneens over 'cicoreye'. Volgens de volkse overlevering zou Jan Brammers landbouwer te Schaarbeek het eerste witloof rond 1830 gekweekt hebben. Hij bewaarde de wortelen in zijn kelder en bedekte ze met een beetje aarde. Toen hij na de revolutie terugkwam zag hij witte scheuten op deze wortelen. De teelt ontstond dus zeker in deze steek en waaide over naar Brussel. Het is hier dat de cultuuroverste van de Brusselse plantentuin zich verdienstelijk maakte door het ontwikkelen van de witte kopvormige plant, het huidige witloof.

Honger ? Het is stilaan tijd voor onze middagstop. Opnieuw kiezen voor een centrale post waar je lekker kan eten aan een zeer democratische prijs. Eén groot complex in Boortmeerbeek is op onze zondag volledig voor jullie.

Genoeg geleuter en terug de motor op en via kronkels en bochten, langsheen prachtige vergezichten loodsen we je naar Werchter.

Maar dit keer maken jullie de muziek. Via de Dijle bereik je dit mooie dorpje en deze oevers blijven we een tijdje strelen.

Want deze schitterende vallei brengt ons tot bij pater Damiaan. Hij werd geboren in 1840 om al in 1863 te vertrekken naar Hawaï. Hij verbleef als missionaris negen jaar in Hawaï om daarna te vertrekken naar Molokai. Hij hoorde vertellen over lepra en de schreinerende toestand van vele mensen. Het was toen 1873 toen hij vertrok richting Molokai. Damiaan wou melaatsen met alles helpen. Hij zorgde ervoor dat ze meer eten en betere kledij kregen. Hierdoor kregen de melaatsen eindelijk terug het gevoel dat ze meetelden. Na jarenlang vechten tegen de ziekte die hij onder de schijnwerpers bracht is hij gestorven op 15/04/1889.

Een museum speciaal voor deze vechter opgericht kan je een bezoekje brengen.

Maar daarna terug de ronkende motor op om terug te genieten van de Dijlevallei. Nu eens vertoevend op de linkeroever dan weer op de rechteroever. Zo gids ik jullie door het hambos langs het kanaal Leuven-Dijle.

Onderweg zie je nog een mooie molen, Molen van Dooren.

In de weerspiegeling van het water zie je ook het kasteel van Wilder opduiken. Een opmerkelijk stukje natuur, fraai en met veel stijl.

Dit kasteel, in classicistische stijl, werd in 1823 gebouwd omringd door een prachtig park met enkele zeer zeldzame boomsoorten. Momenteel is het kasteel bewoond door de familie Broqueville. De oude hoeve langs de dubbele platanendreef werd in 1990 omgebouwd tot een secretariaat en cafeteria voor de uitbating van een golfterrein van ongeveer 50 ha. Zin om een balletje te slaan in een uniek kader, 't is nu het moment.

Je waant je even in het zuiden om kort daarna langs het reservaat Torfbroek te snorren. Hier kan je een natuurwandeling maken in een zeldzaam kalkmoeras met een afwisseling van hoor landen, rietvelden, wilgenstruwelen, ezelbroek, enz.

Dit reservaat is een echte parel voor de regio Midden-Brabant, zo mooi zelfs dat het Europese aandacht geniet.

Via de hoeve met de drie torens en het kasteel de Ribaucourt trekken we wederom via het kanaal en de Westvaardijk richting verbrande brug. Wist je dat in 1577 de oorspronkelijk houten brug door het Spaanse garnizoen uit Vilvoorde werd afgebrand.

Wie even meer tijd heeft kan gerust later terugkomen om met de fiets of te voet de vierdorpenroute af te haspelen. Wondermooie ervaring om even stil te staan in deze toch wel drukke rand rond Brussel. En dat merk je als je even naar de lucht kijkt. De luchthaven is hier niet ver meer af.

Voor ons een mooi schouwspel om die ijzeren vogels te zien duiken. Via Kasteel ter Eiken snorren we terug over die oerlelijke A12 om je te loodsen naar de groen long rond Brussel. Via stemmige oude heerwegen en hun typische bestrating komen we stilaan terug naar ons vertrouwde Moerzeke om je warm te onthalen.

2005:

5700 deelnemers, opbrengst 29000 euro

HET VERSLAG:

De voorbereidingen waren zo goed als probleemloos verlopen, het verkennen van het parcours gebeurde steevast onder een stralende zon en een helblauwe hemel. Tijdens de controleritten die we vanaf september reden konden we telkens nog een terrasje meepikken en tijdens het bepijlen van de route liepen we met zijn allen in T-shirt. Konden we dat zo houden tot op de grote dag zelf?

Jazeker zij die er op zondag bijwaren konden aan de lijve ondervinden dat de winterversie van het motorpak nog steeds overbodig was. In de analen van het KMI kunnen we nu lezen dat zondag 30 oktober 2005 beschreven staat als de warmste dertigste oktober sinds het begin van de meteorologische waarnemingen. Na de zwaarste storm van de eeuw op zondag 27 oktober 2002 terug iets uniek op de dag van onze Herfstrit.

Reeds vroeg in de ochtend kwamen de deelnemers uit alle hoeken van het land toegestroomd op het Moerzeekse grondgebied. Die stroom zou blijven duren tot ruim 11.30 uur. Overal blijde en enthousiaste gezichten en heel veel deelnemers die voor de eerste maal aan ons evenement deelnamen. Dat het door de drukte zelfs file lopen was aan de inschrijvingen kon niemand deren. De zon was er, en die zorgde voor een heel gemoedelijke sfeer.

Toen we omstreeks de middag de inschrijvingen afsloten konden we tot onze grote vreugde vaststellen dat er **5700 deelnemers** vertrokken waren.

Na de inschrijvingen was het rijden geblazen. Via de mooiste stukjes in de Scheldevallei begaven de deelnemers zich in westelijke richting naar Waregem waar we in het plaatselijke Jeugdcentrum een ruime controlepost ingericht hadden.

De innerlijk mens werd er versterkt, het vloeistofpeil van de rijder werd op niveau gebracht en de inschrijvingskaart afgestempeld. Op de ruime parking was het team van Aktief klaar om, wie het wilde, enige trucjes bij te leren om de motorfiets nog beter onder controle te krijgen. Onder de vorm van een gratis screening gingen verschillende deelnemers toch iets zekerder op pad voor het tweede deel van de rit.

Via de mooiste stukjes Vlaanderen met mooie uitzichten, leuke bochtjes en toffe terrasjes konden de deelnemers zien dat heel wat mensen, die langs het parcours woonden, zich voor hun deur geposteed hadden om te genieten van de bonte karavaan die gedurende enkele uren aan hun woonst ging voorbijrijden.

Op enkele uitzonderingen na kon men zien dat de toeschouwers genoten van het spektakel. Hier en daar was het enthousiasme van de toeschouwers wel wat minder maar dat had dan ook te maken met motorrijders die het (ook tot ons spijt) niet te nauw namen met de opgelegde snelheidsbeperking en de geldende geluidsnormen.

Alle horecazaken onderweg deden terug gouden zaken en menig deelnemer heeft aan de lijve kunnen ondervinden dat verschillende uitbaters de info die ze drie weken op voorhand van ons krijgen, gewoon zonder gevolg naast zich neerleggen. Gevolg hiervan, een uitverkochte winkel, en een klant die verder op zoek moet naar een natje of een droogje.

Naast de telkenmale terugkerende kleine akkefietjes zoals het toepassen van één der wetten van de zwaartekracht en enkele pechvogels die met panne de rit moesten staken liep alles weer zo goed als op twee wielen.

Na het gebruikelijk bezoek aan onze hoofdsponsor Dholda werd koers gezet naar sporthal de Wuiten in Hamme waar de koffie en het lunchpakket klaarstonden. Ook hier was het terug een gelukkig weerzien van oude bekenden, en kwamen de straffe verhalen terug boven. Rond half zeven was het, ondanks het mooie weer, al pikdonker en werd het tijd om de avond af te sluiten.

Peter van de Hartrijders Marijn De Valck mocht in naam van alle deelnemers de cheque, met daarop een bedrag van **29.000 euro**, overhandigen aan de voorzitter van de Vlaamse Vereniging Autisme. Daarop volgde de uitreiking van de tombolaprijzen. Het lukte ons terug om een groot deel van de hoofdprijswinnaars bij ons op het podium te krijgen. Guido Zaman uit De Klinge reed huiswaarts met de Honda CBR 125R geschenken door Dholda en ook Carlos Nuyt uit Waarschoot moest ook niet te voet naar huis, hij won de scooter Derby Atlantis geschenken door Bike Parts uit Grembergen. De rest van de deelnemers kan je vinden in de lijst met tombolawinnaars, al deze mensen krijgen van ons een persoonlijk berichtje.

Na deze ceremonie protocolaire vertrokken de deelnemers huiswaarts en konden de Hartrijders beginnen met de opkuis. Het was voor de meeste van de medewerkers dan ook al een heel stuk in de nacht dat ze, moe maar zéééééér tevreden, hun bed opzochten.

Nu kunnen we als organisator beginnen werken aan de jubileumeditie van de Herfstrit.

Voor ons als Hartrijders zal het de 15e keer worden dat we jullie ontvangen in Moerzeke en als we de edities van MV Moerzeke uit de jaren zeventig en tachtig er bijtellen komen we aan een som van dertig edities van de befaamde Herfstrit.

Langs deze weg nogmaals bedankt aan alle deelnemers, nogmaals bedankt aan al onze milde sponsors en ook nogmaals bedankt aan allen die het mogelijk maakten om van deze editie terug een succes te maken. We zien elkaar terug op zondag 29 oktober 2006.

ROUTE:

Een Herfstrit in elkaar boksen wordt stilaan een ritueel. En je weet wat ze tegenwoordig doen met mensen die zeer veel houden van rituelen?

Niet treuren Herfstritfanaten, de editie 2005 is nummer 14 en ook nu weer een pareltje. Jaja ik mag toch ook eens lekker opscheppen.!

Onze mooie provincie grenst aan. onder andere ja, maar niet juist.

West-Vlaanderen is het enige juiste antwoord. We gidsen jullie via vele slingerwegen naar een mooie stad in het westen van ons vlaandrenland.

Kom en stap mee op.

Maar vergeet niet wat we je al die jaren steeds toewensen .

Juist ja, veel plezier.

Moerzeke is en blijft the place to be & wat heeft dit volkje achter die grote dijk nu eigenlijk gemeen met de rit van dit jaar.

Zeer simpel: de Schelde. die bijzonder machtige en prachtige rivier.

Wist je dat de Zeeschelde in Vlaanderen en de Westerschelde in Nederland samen een uniek estuarium vormen. Je vindt in dit uitgestrekte getijdengebied geulen, zandplaten, slikken en schorren. Er leven zeehonden en bruinvissen en het gebied is van groot belang voor vele trekvogels.

En trekvogels die zijn toch net als motorrijders, steeds op zoek naar. niet?

Wie rijdt er nu niet graag langs de waterkant?

Wie verpoost niet graag met het geluid van het water op de achtergrond?

Wie kijkt er niet graag naar het kabbelend water?

We nemen je mee naar Zele, hier tref je de Schelde in zijn volle glorie nog aan, zin om even rond te kijken? Doe maar en ontdek de leuke plekjes zoals het Oud Brughuys en de mooie dijken om later nog met de fiets of te voet af te haspelen.

'Kom genoeg gezeverd!' hoor ik al roepen, laat ons rijden, want daar zijn we toch voor gekomen. Jaja , ok daar zijn jullie voor gekomen, dus terug de holt op en rijden maar. Enkele zeer merkwaardige streken wil ik toch nog even onder je neus duwen, denk maar aan de Suikerstraat. Zoet smaakt een Herfstrit toch altijd maar wat dacht je van den Turkenhoek of De Vosstraat.

Ook altijd leuk vind ik die prachtige windmolen die ons landje nog rijk is. Ik zeg nu wel rijk maar menig windmolen is verdwenen en die enkele exemplaren die er nog staan moeten we toch koesteren. Dus, bekijk hem goed.

De vissersmolen of ook de scheldewindekemolen genoemd, is een prachtig houten exemplaar. Machtig staat hij daar bovenop de heuvelrug, alsof hij op een troon zit. Maar eens die wieken draaien en klieven in de wind is het een prachtig instrument. Spijtig genoeg wordt dit instrument niet vaak meer gebruikt.

Maar spijt dat je een herfstrijder bent zal je nooit hebben, want we gaan je meevoeren door het Frankenbos om je dan via een befaamde kasseistrook verder te gidsen. Een sfeerbeeld .

En zeg nu zelf, deze kasseistrook ligt er zeer netjes bij. Dus je hebt echt geen reden om nu nog thuis te blijven. Kom meerijden en meegenieten want ik heb nog veel meer in petto.

We naderen stilaan een mooie stad die de naam Oudenaarde draagt. Tussen de uitgestrekte velden en landerijen zie je hem hoog op het stadhuis al blinken. Hanske de Krijger pronkt boven zijn stad, blinkend in zijn bladgoudenjasje wijst hij ons de weg.

Wist je dat.

Oudenaarde net geen 1000 jaar oud is, maar heeft in die enkele honderden jaren flink wat geschiedenis geschreven.

En de geschiedenis heeft er uit dankbaarheid heel wat sporen nagelaten, zichtbaar in prachtige staaltjes van monumentale bouwkunst.

Jaja , dé absolute topper is het laatgotisch stadhuis met zijn Lakenhalle, maar niet minder interessant zijn het Kasselrijhuis, de Abdij Maagdendale, het Onze-Lieve-Vrouwehospitaal met zijn Bisschopskwartier, de Sint-Walburgakerk, de Onze-Lieve-Vrouw van Pamelekerk, het Zwartzusterhuis, het Vleeshuis, het Begijnhof en ruim 100 andere geklasseerde monumenten en huizen. Oudenaarde is niet voor niets de tweede kunststad van Oost-Vlaanderen.

Heb je nu echt geen zin in een historische stadswandeling, wel dan kan je gerust later even terugkomen en deze wondermooie stad een bezoekje gunnen.

Deze Scheldestad biedt een rijkdom aan kleinere monumenten die elk hun rijke en bewogen geschiedenis vertellen.

De historische stadswandeling brengt je langs kleine verscholen hoekjes en minder gekende bouwwerken.

Maar niet alleen verscholen stenen genieten onze aandacht, gezellig flaneren langs de Scheldekaaien en een adempauze in het stadspark moet je dan op je eigen programma plaatsen.

Maar nu genoeg cultuur, tijd om terug de hort op te gaan en ons stalen ros de sporen te geven. Net voor deze prachtige stad heb je een oude Scheldearm waar het ook leuk vertoeven is. Kijk maar,

Je zou toch even stil worden bij dit beeld, niet?

Ik werd het alvast wel want in de aanloop naar onze herfstrit was het nog bijzonder mooi weer en dan is een verpozing aan het water altijd leuk. Je kan hier zelfs nog iets bijleren en als je niet het schaamrood op de wangen wil krijgen kan je je kennis wel een beetje bijwerken op de kijkschijf.

Tijd voor een tweede prachtige molen bij het flaneren langs de grenzen van stad Oudenaarde.

De Bekemolen ligt vredig naast de drukke N60, die we snel laten voor wat hij is.

Graag hadden we jullie via het prachtige dorp Mullem laten rijden. Maar de wet besliste anders. 'Geen doorgang door het schilderachtige dorpje Mullem', zo luidde hun verdict.

Ik moet het jaar na jaar aan den lijve ondervinden dat het moeilijker wordt om nog zonder enig probleem door een dorp te rijden. Zo ook voor dit dorp, prachtig gelegen zonder meer. Leuke slingerwegen brengen je in een hogere sfeer en daarom wil ik je de sfeerbeelden graag meegeven.

Nu laten we dit zuiders dorpje aan onze linkerzijde liggen en kijken we tussen de bomen naar die opvallende gele geveltjes.

Via Huise, Ooike en Wortegem rijden we stilaan naar onze controlepost.

Wist je dat ?

"Huise een dorpspleintje toont waar een hete zomerdag leidt tot een totale roerloosheid. Alleen het geratel van een boerenkar sterft weg over de kasseien. In de kerk laat de namiddagzon, gefilterd door de glasramen, stofdeeltjes dansen. Meer gebeurt er niet, en dat hoeft ook niet, hier in Huise", schrijft VRT-journalist Marc Peirs in zijn boek over de Vlaamse Ardennen.

Misschien was er 2000 of 1000 jaar geleden wel meer activiteit in Huise : de oudste sporen van bewoning dateren uit het Romeinse tijdvak en in 877 wordt het reeds vermeld onder de naam Uscias . Op dat moment behoorde het toe aan de abdij van Corbie (waar de H. Adelardus , patroonheilige van Huise , abt was), maar ook de Gentse St. Pietersabdij bezat er goederen.

Maar voor we Waregem echt binnenrijden passeren we net aan de toegangspoort van het Flanders Field American Cemetery , in de volksmond "Het Amerikaans Kerkhof". Dit is het enige militaire kerkhof van Amerikaanse gesneuvelden uit de Eerste Wereldoorlog in België.

Om toch in de rust te blijven, ben je aangekomen op onze controlepost. Eén controlepost ongeveer in het midden van de route blijft een vertrouwd toevluchtsoord.

En dat rustpunt zal je nu vinden in de stad Waregem.

Wist je dat ?

De naam Waregem - aanvankelijk Waro-Inga-heim - voor het eerst in 826 werd vermeld en zou 'de woonplaats van de clan Waro ' betekenen. De naam en nederzetting zijn ongetwijfeld ouder en dateren uit de Frankische periode.

Waregem was in het midden van de 19e eeuw nog een typische plattelandsgemeente met kleinschalige landbouw en huisnijverheid. De aanleg van de spoorlijn Gent-Kortrijk in 1842 en later deze van de autosnelweg E17, hebben ongetwijfeld bijgedragen tot de opmerkelijke groei van landbouw-gemeente tot industriecentrum met wereldfaam.

Zowel op cultureel, recreatief als sportief vlak is Waregem toonaangevend voor de omliggende gemeenten. "The Golden River " speelde in de 19e en de 20e eeuw een belangrijke rol in de streek en werkte de vlas- en textielnijverheid in de hand. Naast de bloeiende textielsector droeg ook Waregem Koerse bij tot de groei van dorp tot stad.

Na de fusie op 1 april 1977 werden aan de hoofdgemeente Waregem ook Beveren-Leie , Desselgem en Sint-Eloois-Vijve toegevoegd.

Op 23 juni 1999 werd in het Belgische Federale Parlement de wet tot toekenning van de titel van "stad" aan de gemeente Waregem goedgekeurd. Dankzij deze wet mag Waregem zich sinds 1 januari 2000 officieel 'stad' noemen.

De streek van Waregem werd door welstellende burgers uit de omliggende steden als ideaal bestempeld om er jachtpartijen te voet en te paard te organiseren. In 1847 werd beslist om wedrennen te organiseren in het centrum van de gemeente. De straatstenen werden uitgebrouwen en op maandag 30 augustus 1847 werd onder massale belangstelling van de bevolking de eerste wedren gehouden.

Maar daar hebben we vandaag echt geen tijd meer voor. Terug de baan op naar Nokere. Elke wielervederfanaat kijkt ieder jaar opnieuw verlangd uit naar de wedstrijd voor beroepsrenners in Nokere , de enige die de fusiegemeente van Kruishoutem rijk is, is sinds z'n ontstaan uitgegroeid tot een traditioneel gebeuren. Door de vlotte organisatie, een pak deelnemers en de massale publieke belangstelling groeide de oorspronkelijke kermiskoers na 60 jaar uit tot een rasechte Vlaamse semi-klassieker. Journalist Marc Dheedene verwoordde het in 1977 als volgt : " Nokere Koerse is een mini-uitgave van de Ronde van Vlaanderen en van de Waalse Pijl.

Smalle wegen tussen rustige velden met kloeker boerderijen, verbaasde koeien en wegspruitende varkens, kasseien, wind en populieren. Een serene Vlaams landschap waarin een veelkleurige rennersbende zich briesend en vloekend een weg baant. Yep , dat zijn onze wegen om je uit het drukke Waregem terug naar de rust van het platte land te brengen.

Maar niet enkel de befaamde kasseistrook van Nokere koerse tref je onder je wielen aan , je kan nog o zoveel zien langs de route. Neem nu dit prachtige kasteel

Kasteel Aaishove - Kruishoutem Dit kasteel bevindt zich in de Kasteelstraat

Het Aishof, strategisch 'ingeplant' in het brongebied van de Molenbeek, nabij de waterscheidingskam tussen het Schelde- en Leiebekken , was de zetel van een gelijknamige heerlijkheid en werd in die hoedanigheid voor het eerst in de 11 de eeuw vermeld. In de 13 de eeuw stond een imposante waterburcht met slotkapel. Dit middeleeuws kasteel werd echter gedurende de godsdienstonlusten in de tweede helft van de 16 de eeuw onherstelbaar verwoest en nadien gesloopt.

De heerlijkheid Aïshof speelde een toonaangevende rol in het middeleeuws Kruishoutem. Ze was achtereenvolgens in bezit van de families van Gavere, van Looz, de Rochefort, van Steenhuize, de Gauches de Mastaing (bouwheren van het huidig kasteel), van der Meere, Desmanet de Biesme en Piers de Raveschoot .

Een gracht scheidt het kasteel van het omliggende park in Engelse landschapsstijl waarin een grote vijver en enkele kleinere plassen liggen. Tot de aanhorigheden behoren dienstgebouwen, stallingen en het neerhof aan de overzijde van de Kasteelstraat. Het kasteel en kasteeldomeinen Aaishove zijn bij K.B. van 10.12.1973 als monument en landschap beschermd. In de onmiddellijke omgeving van het kasteel situeren zich meerdere historische hoeven.

Of neem nu dit prachtig exemplaar in Kruishoutem

Toponiemen eindigend op -em duiden op nederzettingen van Frankische origine uit de tweede helft van het eerste millennium. Zo is wellicht ook Herlegem een zeer oud domein waaraan vroeger meerdere boerderijen en een watermolen verbonden waren. Deze molen bevindt zich ten zuidwesten van het kasteel. De historische kasteelsite van Herlegem , eigendom van de familie van Pottelsberghe de la Potterie - de Lanier , bevindt zich landschappelijk in de vallei van de Zubeek en ligt op een hoogte van +18 meter. De ringgracht rond het kasteel bleef bewaard. In het kasteelpark ten noordoosten van het kasteel ligt een vijver.

Begint het nog niet te kriebelen ? Neen, dan heb ik nog een pracht exemplaar voor je klaar .

Kasteel de Ghellinck d'Elseghem in Wannegem-Lede

Het kasteel van Wannegem-Lede bevindt zich in de Huisepontweg. Het kasteel, ook het ' Petit Trianon ' (cfr. park van Versailles, 1755) van Vlaanderen genoemd, is een schoolvoorbeeld van een laat-18 de -eeuws ' maison de plaisance ' in zuivere classicistische of Louis XVI-stijl. Het gebouw (1785-86) werd ontworpen door Barnabé Guimard (1731-1805), leerling van Jacques IV Angel Gabriel (de wederopbouwer van Versailles) en tevens bouwmeester (i.o.v. Karel van Lorrainen) van het Koningsplein en het Warandeplein te Brussel.

Opdrachtgever was Alphonse Pierre Antoine Baut de Rasmon (1756-1833), afkomstig uit een kapitaalkrachtige Gentse familie van industriëlen en lid van diverse besturen tot het hoogste niveau. Zijn vader had de heerlijkheid Wannegem-Lede in 1765 gekocht van de familie Montmorency . Het park werd aangelegd op ingeving van de Duitse tuinbouwkundige Hirschfeld (een gedenksteen in het park herinnert hieraan).

Binnenin zijn de inkomhal en het grote salon verfraaid met een classicistische stucdecoratie o.a. halfreliëfs van de beeldhouwers Moretti.

Genoeg geschiedenis tijd voor een natje en een droogje.
Wat vind je van dit .?

Kan iemand me de weg wijzen naar dit militair domein?
Ja, ok dank je wel ! Het wordt stilaan tijd om terug naar
Moerzeke af te buigen en de militairen kijken mee.

Via Melle en Laarne kom je terug naar de plek van vertrek
waar we je graag in de bloemetjes zetten.

2006:

4400 deelnemers, opbrengst 25000 euro

Verslag

Dit jaar wil ik, om niet teveel in herhaling te vallen, het verslag heel kort houden. Het weer was perfect, de organisatie was vlekkeloos en benaderde zo goed als de perfectie, de **deelnemers waren weer zeer talrijk (4400 stuks)**, de route was een pareltje, de medewerkers deden wat van hen werd verwacht en staken op sommige momenten zelfs nog een tandje bij, de horeca deed gouden zaken, de media was voor deze jubileumeditie voltallig aanwezig (VTM, VRT, Kanaal3 en de schrijvende pers), de koeken en koffie smaakten weer overheerlijk, je zag niets dan blije gezichten en hoorde enkel reacties in de overtreffende trap. Kortom het was weer echt de Herfstrit. Het plezier kon op het einde van de avond niet meer op toen we de mensen van de Vlaamse Vereniging Autisme **met een cheque van 25.000 euro** huiswaarts stuurden.

Herfstrit 2006 voorbeschouwing van de route

*Zonder liefde warme liefde
Licht de duivel de zwarte duivel
Zonder liefde warme liefde
Brandt mijn hart mijn oude hart
Zonder liefde warme liefde
Sterft de zomer de droeve zomer
En schuurt het zand over mijn land
Mijn platte land mijn Vlaanderland*

Ach, citaten...

De één is er zo vol van, de ander geeft er geen moer om...
De één loopt er hoog mee op en de ander heeft er lak aan...

Maar wat ik weet is...

Dat ik jaar na jaar nog meer in de ban raak van het enthousiasme dat steeds terugkeert.
Jaar na jaar, zie ik mensen terugkomen en blij naar huis rijden.
Op het einde van de Herfstrit ben ik moe, doodop, leeg en dan wanneer iedereen naar huis is gereden en we de koppen bij elkaar steken dan voel ik het weer...

Yep, tuurlijk nog een jaartje erbij en dan,...dan is het weer Herfstrittijd. !!!

Neen, neen geen komkommertijd maar het is nu tijd voor **dé**jubileumeditie van onze rit die ons op 29 oktober 2006 weer samen brengt. Het wordt een route uit de oude doos. Met als rode draad, le plat pays !

Het parcours loopt over vlakke wegen langs zompige weiden en akkers, nog vaak afgezoomd door een statige bomenrij die het overtollige water moeten opzuigen. Langs dit parcours wil ik je loodsen door le plat pays, qui est le mien!

Vertrekken doen we weer in het o zó bekende Moerzeke. In de zomer het prachtige vertrekpunt voor de wandelaars en fietsers onder ons maar in de herfst de meest innemende vertrekplaats voor duizenden motorfanaten.

Onmiddellijk na het dorpsplein van Moerzeke met zijn prachtige Sint-Martinuskerk en het oude gemeentehuis leggen we je nu weer ferm in de watten.

Zijn je banden warm, let maar goed op want de eerste bochten bieden zich zeer snel en spontaan aan.

Je zal langs de eerste meters via de Boofdijk een oud kasteel tegenkomen. Nu genoemd 't Toreken. De legende zegt dat de Spanjaarden hier een ketting over de Schelde hebben geplaatst om zo tol te kunnen heffen op de Schelde. Wie niet kon of wou betalen, vloog de kelder in...

Geen nood je vliegt bij ons de kelder niet in, maar je mag wel bijzonder in de wolken zijn dat je stalen ros over een monument mag rijden.

Juist ja, de **Mirabrug** op de grens van Hamme en Waasmunster. Ze kreeg haar naam en bekendheid dankzij de speelfilm Mira, de verfilming uit 1971 van het boek *De teleurgang van de Waterhoek* van Stijn Streuvels met [Willeke van Ammelrooy](#) en [Jan Declair](#) in de hoofdrollen.

Na deze groene ader en de Durme loods ik je graag naar Sombeke. Een klein gehucht met een groene long dat deelt uitmaakt van Waasmunster, dat zichzelf graag de groene gemeente in het Waaasland noemt.

De meeanderende Durme zie je al lang niet meer maar de verscheidenheid in het landschap zal je zodadelijk wel opvallen als we je door deze Wase Questa omhoog loodsen. Tijd voor een natje en een droogje is er ook in Sombeke. Als je van streekbieren wild wordt proef dan ook eens het Abdij van Roosenbergbier of het Mirabier. Of smelt je helemaal weg van ambachtelijke speculoos. Geen nood, hier hebben ze het Meerminneken. Proeven maar...

Tijd voor wat scheurwerk, ho or ik je dat niet denken. Zeg nu zelf, waar tref jenu nog zo een schitterend zicht ? Het lijkt wel een oeroud vlaams schilderij. Kijk goed uit je doppen want vanaf deze plek kan je bij helder weer het Atomium zien.

Goed daar gaan we dan, na enkele bochten combinaties en uitkijpunten loodsen we je graag door het Waasland op zoek naar... een oerdegelijk oude heerweg. Voor de liefhebbers, altewelambliedt, in de sporen van den vos Reynaerde ?

Het Stekens Vaardeke of het Kanaal van Parma is een waterloop die zijn oorsprong kent in de 16de eeuw. Alexander Farnèse, de hertog van Parma, had hier zijn hoofdkwartier opgetrokken en gaf de eerste spadesteek op 21 oktober 1584.

Hij liet een Kanaal van Stekene tot Kallo graven, gebruik makend van bestaande waterwegen en het eerder ontgraven kanaal uit 1315 door Robrecht van Bethune, graaf van Vlaanderen. Alexander Farnèse had tot doel de verovering van Antwerpen op Marnix Van St-Aldegonde. Het kanaal moest zijn troepen brengen naar de linker Scheldeoever met platboomschuiten of 'eertvelders' genaamd. Het kanaal werd op drie maand tijd gegraven en gaf aansluiting op het Moerbeekse Fort Terwest waar verbinding met Gent mogelijk werd. Farnese slaagde in zijn opzet en veroverde op die manier zijn faam als veldheer. Een groot stuk tot Kallo werd na de val van Antwerpen gedemt en enkel de grillige gracht rechtover de Wal is een van de overblijfsels van deze vaart.

Water trekt mensen nu eenmaal aan, en waar water is zijn ferme bochtige en soms onvoorspelbare wegen.

De motor terug op om je te loodsen via landelijke wegen naar Nederland. Door het kanaal van Gent-Terneuzen zijn we een beetje genoodzaakt om op veilig te spelen en gidsen we je via het Sas van Gent terug naar ons Belgenland. Geen nood hoor je zal niet te veel op Nederlands grondgebied moeten rijden, ze zijn daar zo streng meneer !!!

Een leuk stadje wel, dat Sas van Gent met een kleine haven. Het Sas van Gent noemt zich zeer graag : Een bolwerk voor Gent., een burcht voor het land Waes, een poort voor Vlaanderen. Het Sas van Gent is van sedert zijn ontstaan, ongeveer midden 1500 afhankelijk van scheepvaart, sluizen, overslag en de gelegeerde garnizoenen. Ook dankzij het spoor en de aangelegde tramlijn was Sas van Gent van begin tot midden 1900 een druk en bedrijvig stadje. Alles werd in het werk gesteld om de industrie de ruimte te geven. Het kanaal werd diverse malen verbreed. De oude sluis werd gedempt en maakte plaats voor de oprit van de nieuwe brug en het Keizer Karelplein.

En nu lijkt het er een beetje op dat dit 'vervallen' industriestadje op de terugweg is waar gezelligheid troef is. En dat is precies wat wij weten te waarderen. Gezelligheid, een groot woord en een leidraad in onze **Herfstriteditie's**.

We rijden via stemmige wegen en kronkelende paden naar de gemeente Boekhoute. Een gemeente die bij vele mensen bekend staat als volgt : *een boot op het marktplein, een visserijmuseum op de eerste verdieping van het 'stadhuis' en garnaalfeesten in september* .

Er hangt echter een boeiende geschiedenis aan het vissersdorpje vast.

Wist je dat het verhaal dat wellicht verloren was gegaan, mocht een toenmalige burgemeester, Edgard Stockman zich niet hebben vastgebeten in het vissersverleden van zijn gemeente. Hij zag lijdzaam toe hoe de haven in 1952 gesloten werd als gevolg van de verzanding van de Braakman. In 1972 besloot hij om tijdens de kermis een tentoonstelling in te richten als herinnering aan het vissersverleden van zijn dorp. Deze tijdelijke tentoonstelling werd permanent. Ondertussen heeft het visserijmuseum een mooie locatie gevonden in het centrum van Boekhoute en is de boot BOU8, na restauratie, beschermd als monument. De toekomst van twee toeristische kleppers is verzekerd.

Kom op, we gaan weer de weg op naar een ander dorp in dit Meetjesland. Het dorpje Kaprijke dat bijzonder fier is om ook een vijfsterren gemeente te zijn!

Kaprijke is geen stad meer en toch spreekt men nog steeds van het stadhuis, waarmee herinnerd wordt aan de stadsrechten die Kaprijke in 1240 verkreeg. Van het oude schepenhuis is al sprake in 1425.

Toen stond het aan de andere kant van de kerk. In 1663 werd het huidige stadhuis gebouwd. Amper 30 jaar later werd het zoldergedeelte platgebrand door de Fransen. De schade werd hersteld, maar in 1881 werd het gebouw alweer door brand getroffen. Hierop volgde een grondige heropbouw. In 1932 werd het stadhuis nog eens gerestaureerd en in 1936 geklasseerd als monument. Tot 1970 werd de onderbouw van het stadhuis nog als herberg uitgebaat. Na de sluiting van dat café werd het gebouw in verschillende fasen gerestaureerd, waarbij het ook binnen in zijn oorspronkelijke staat hersteld werd. Daarbij werden ondermeer op de benedenverdieping de prachtige kruisgewelven opnieuw blootgelegd.

Naast dit 'staduis' vind je een merkwaardig beeld...

Dit kunstwerk is een eerbetoon aan de Kaprijkenaar Hippoliet van Peene en De Gentenaar Karel Miry, de respectievelijke Tekstschrijver van de Vlaamse Leeuw. Ben je de tekst vergeten, STOP en brul mee !

Maar waar men rijdt langs Vlaamse wegen, overal komt men....

juist ja , *kapellekens* tegen !

Maar kijk hier maar eens goed rond, want je zal versteld staan van de ommeegang die men hier nog steeds bewaard. Een schietgebedje voor onze motorrijders hebben we reeds geregeld. Een kaarsje hebben we ook al doen branden.

Deze goedbewaarde en befaamde ommeegang is een belangwekkende getuige van onze Vlaamse volksdevotie.

De zogenaamde Kleemkapel is een mooi voorbeeld van landelijke religieuze architectuur in neogotische stijl van 1874 en uitgebreid in dezelfde stijl in 1894. De verzorgde, sobere, neogotische aankleding met een fraai beschilderd houten altaar, een kruisweg in polychrome reliëfs, en plaasteren heiligenbeelden werd aangevuld in 1934 met negen mooie glasramen en voorzien van een kleurrijke lambrisering van faiencetegels. De pijlerkapelletjes van de bedevaartommeegang van de "Vijftien mysteriën van de H. Rozenkrans", behorend bij de Kleemkapel, zijn ingeplant in een cultuurlandschap typerend voor het Meetjesland.

Een landschap waar ik je graag van laat genieten, met volle teugen.

Het wordt stilaan tijd om je naar onze middagstop te loodsen. Onze traiteur staat al klaar om je in Eeklo te vergasten op lekkere schoteltjes of een broodje. Je ziet maar, Guy en zijn team staan voor je klaar.

Na deze enige stop, want de Herfstrit is uitgegroeid tot een groot evenement voor en door de motorrijder , loods ik je snel terug de groene natuur in. Via klinkende namen als Duivelsgoed en Krommeveldstraat (bochten!) loodsen we je naar Kluizen en Zelzate om terug over het kanaal te rijden.

Er wacht nog een pareltje op je, terwijl je het asfalt onder je voelt kom je oog in oog te staan met een leuke dorpje, Mendonk.

Opgeofferd aan de haven van Gent ligt het vreedzaam op ons te wachten. Wist je dat, Mendonk een van de oudste nederzettingen in de provincie Oost-Vlaanderen zou zijn ? Reeds in de zevende eeuw zou Mendonk een kerk bezeten hebben. In deze kerk zal je een penitentisteen aantreffen. De overlevering wil dat de Heilige Bavo hem als hoofdkussen zou meegedragen hebben. Sint-Bavo verbleef toen in de Mendonkse Meerssen.

Mendonk ligt tussen de Moervaart en de Zuidlede en over die Moervaart ligt een merkwaardige brug. Dit type van brug noemt men een Baileybrug. Het principe van opbouwen is in feite een grote meccano. Zonder machine's bouwt men op mankracht een dergelijke brug.

Deze Baileybrug werd hier opgetrokken in november 1976 en doet nog steeds dienst. Het Belgische leger, de genietroepen van Burcht zorgde voor de opbouw en ...

Ze staat er nog steeds !

Via het pittoreske Mendonk loodsen we je naar wachtenbeke...

Juist ja de gemeente Wachtebeke, bij iedereen wel gekend om zijn provinciaal domein, niet ? Dat domein laten we wel voor een andere keer en rijden maar, via Daknam nog zo een vergeten dorp. Het water zorgt ook hier weer voor een schilderij.

In Daknam kan je over de 'zeer' smalle Durme rijden.

Ik vind het een plaatje. Bij de voorbereidingen was dit één van mijn favoriete stops. Rust en kalmte vind je hier nog. Een eenzame visser die hoopt op een grote vangst. Een fietser die dom kijkt, wanneer hij een motorrijder op de houten bank ziet zitten.

Het doet me steeds weer stil worden.

Het wordt stilaan tijd om je terug naar Moerzeke te brengen, maar dat doen we wel in stijl. Via kronkelende wegen rijden we door Waasmunster. Neen, niet het villagedeelte van de rijke gemeente maar via haar landelijke wegen.

Wist je dat ... Waasmunster een groene oase is van rust in het Waasland. Je kan her gerust terug komen om een wandeling te maken of een fietstocht te ondernemen. Het landschap varieert hier van de ongerepte Durmevallei, die we in Daknam reeds onder de wielen kregen, tot de Wase cuesta en een mooie beboste omgeving waarin iedereen zijn gading wel vinden zal.

Wie kent het dierenepos van 'den vos reynaerde' niet. Die na zijn uiteindelijke veroordeling door het hof van de koning Nobel op de vlucht sloeg en zich schuilhield in de bossen van het land van Waas

Wist je dat... tijdens de vroege middeleeuwen, omstreek 800, ten tijde van Karel de Grote zich een eerste kerstening voltrok in het Waasland. De vroege aanwezigheid van een kloostergemeenschap is dan ook de etymologische verklaring van de naam van de gemeente. Wasiae-Monasterium. Als gevolg van deze pioniersrol was Waasmunster samen met Beveren, Temse en Rupelmonde één van de vier kerkelijk centra van het Waasland.

Maar de kloostergemeenschap laten we in hun rust en we rijden verder naar het motorvriendelijke Moerzeke, waar het einde van deze jubileumeditie van onze Herfstrit ligt.

We wachten je er
graag op en wees nu
eens niet die ...

En kom, samen met je vrienden meerijden. Want de HERFSTRIT zorgt voor de mensen van de VVA. Hen steken we samen een hart onder de riem.

2007:

4700 deelnemers, opbrengst 22000 euro

Verslag:

Na een jaar van intense voorbereidingen stond onze ploeg op zondag 28 oktober terug paraat om enkele duizenden motorrijders te ontvangen op het pittoreske dorpsplein van Moerzeke. De deelnemers zouden vandaag een rit rijden, die juist geteld, 184,7 km lang was. Dit jaar had onze routearchitect gekozen om de Ronde Van Vlaanderen als thema te gebruiken.

In tegenstelling tot onze fiere wieler-flandriens zouden de deelnemers aan ons evenement de bergen in de Vlaamse Ardennen niet met beenkracht maar met behulp van de pk's die hun stalen ros produceerde bedwingen.

Uit de reacties na afloop konden we afleiden dat onze parcourskeuze door de meeste deelnemers fel gesmaakt werd. Op de vraag wat er zou gebeuren bij regen. We hadden ook de nodige maatregelen genomen. Mits het verhangen van enkele wegwijzers zouden de deelnemers naar veiligere banen geloodst worden.

De charme van het parcours zou hierbij wel verdwijnen maar het zou zeker een pak veiliger geweest zijn. Maar we hadden geluk, zij het wel op het nippertje, op zondagavond begon het te regenen terwijl alle deelnemers al de aankomst bereikt hadden. De rit verliep op enkele valpartijen en een drietal ongevallen (met geringe lichamelijke schade) vrij vlot. En bij aankomst in sporthal De Wuiten , in Hamme , kregen we weer heel wat felicitaties.

Op het einde van de avond konden we samen met Marijn De Valck (peter Van onze organisatie) **een cheque van 22000 euro** overhandigen aan de mensen van de VVA.

Ook stuurden we nog enkele deelnemers huiswaarts met een mooie tombolaprijs (zie verder voor de lijst met winnaars).

We hopen dat we jullie vandaag weer een motorhoogdag bezorgden, en wat ons betreft, we zijn er volgend jaar terug op 26 oktober 2007. Hierbij wil ik in naam van de Vlaamse Vereniging de **4700 deelnemers** nog eens bedanken voor hun inbreng.

Voorbeschouwing van de route... "Ieder zijn hemel !"

Dat zei mijn grootmoeder altijd...
"en die moet je eren" : zei vader altijd.
Dus, doen we dat.
Maar eigenlijk heeft ze overschot van gelijk.
Ieder zijn hemel is krachtvoer voor de Herfstrit van 2007.

Jaar na jaar mag ik zeggen hoe het parcours zal verlopen. Jaar na jaar mag ik kiezen langs welke wegen ik jullie loods.

Jaar na jaar denk ik weer, ach dit is toch weer mooier.

Jaar na jaar...tot dit jaar. Ik zat een beetje in zak en as en begon zoals ieder jaar traditiegetrouw een maand na de Herfstrit 2006 met het idee voor de editie 2007.

Weggetje, informatie zoeken en terug kijken op de kaart, waar zou de tussenstop perfect liggen. Ach ja, gezaag en gezeur en passen en meten. Het gewone leven maar dan in Herfstritplannersformaat. Tot de vooravond van de try-out heb ik steeds mijn twijfels.

Mijn peter, jaja zo gaat dat bij de Harrijders...ieder lid heeft zijn peter anders geraak je niet binnen, gaat zeer graag mee op die verkenning. Het uitgewerkte roadbook moet dan getest worden. Hij was in de wolken en sprak vol lof over de voorgestelde route. Ik echter, had zo nog mijn twijfels en wou hier en daar nog wat andere wegen testen. Maar neen, ze is verdomd goed, was zijn commentaar.

Dus dacht ik weer aan mijn grootmoeder en haar hemel. Laat ik dan maar één keer luisteren naar een wijze oudere man. Ik noem hem niet graag 'oude' man want dan krijg ik ervan langs. Zoals jullie wel al gelezen hebben in ons gastenboek kon mijn pitje zijn mond niet houden en moest hij zijn enthousiasme kwijt.

Ik loods je graag als een echte Flandrien langs het parcours van de Ronde Van Vlaanderen. Met als centrale stad Oudenaarde. Dit schattig provinciestadje langs de linkerkant van de Schelde, is een ware kunststad. Het Stadhuis met de Lakenhalle, het Huis De Lailing, de Kerk van Pamele, het Begijnhof, het Liedstkasteel:. Wie Oudenaarde bezoekt, komt ogen tekort. Of breng een bezoek aan het unieke fietsmuseum, als ode aan de Ronde van Vlaanderen. Hou je vast aan je bretellen voor ... een lesje geschiedenis...

De Ronde Van Vlaanderen is het geesteskind van Karel Van Wijnendaele. Hij was geen toprenner, maar tijdig zag hij dat in en werd supporter van Cyriel Hauwaert. Zo kon hij naar wedstrijden als Parijs-Brussel en Parijs-Roubaix kijken, en hij kwam er danig van onder de indruk. Hij verdiende zijn brood als journalist voor enkele regionale bladen.

In 1912 werd hem gevraagd of hij mee het blad Sportwereld wilde oprichten. Ondanks het feit dat de wielersport in het begin van deze eeuw in België in verval was, zag Karel, dat wel zitten. De uitbouw van een nationaal blad gaf hem immers een perspectief om een topwedstrijd te organiseren.

Zijn grote voorbeeld hierin was Henri Desgrange, de oprichter van de Ronde van Frankrijk. In 1913 werd dan de eerste Ronde gereden, een helse tocht over 330 km, een dergelijk grote afstand was in die tijd doodgewoon. Van Wijnendaele wou om sentimentele redenen immers noch Gent, noch Brugge, noch de kust, noch het hart van West- en Oost-Vlaanderen overslaan.

De eerste Ronde was alles behalve een succes. Er kwamen amper 37 renners aan de start. Een jaar later in 1914 waren er slechts 10 renners meer en internationaal stelde de wedstrijd al evenmin iets voor. Tijdens de eerste wereldoorlog kon er van een Ronde organiseren helemaal geen sprake zijn. De Ronde dreigde een doodgeboren kind te worden.

Toch kwam Van Wijnendaele in 1919, het eerste jaar na de oorlog, met een nieuwe Ronde op de proppen. Het parcours was min of meer vergelijkbaar met het huidige. In dat jaar werd ook de Kwaremont voor het eerst in het parcours opgenomen. Toch was ook deze Ronde geen succes. De Franse fietsenconstructeurs, de sponsors van toen, bleven weg uit de Ronde. Maar in 1920 waren ze wel van de partij. De internationale belangstelling voor de Ronde begon langzaam te groeien. In 1923 won Heiri Sutter, een Zwitser, als eerste buitenlander de Ronde.

In België werden ook nog andere wedstrijden georganiseerd, maar bij gebrek aan belangstelling verdwenen ze. Maar de Ronde bleef, dankzij de koppigheid van de inrichters.

Laat het nu net die koppigheid zijn die ook 'n hartrijder doet blijven verder werken aan een prachtige rit. Een seizoensafsluiter waar menig van jullie warm voor lopen...een seizoensafsluiter die er mag zijn, nem!

Kuitenbijters, spelbrekers, tactische prikjes en andere krachttermen die men in 'den koers' gretig gebruikt hebben wij niet nodig. Dus neem gerust je tijd om her en der te stoppen en te kijken. Ik geraak er nooit meer op uitgekeken!

Het is er weer eentje uit de oude doos, veel draaien en keren en af en toe wat kassei maar die prachtige vergezichten overheersen de Herfstrit.

Neem nu, De Prinsenmolen, in Baaigem. Als een ster aan de hemel is hij daar. Wie goed oplet, ziet hem van einde en verre al staan. Maar wie niet goed oplet, is er in een wip voorbij.

Deze molen werd in 1806 gebouwd op de plaats van een vroegere standerdmolen uit 1639 die op zijn beurt ter vervanging van een vernielde standerdmolen opgericht werd.

Er werd gemalen tot in 1953. Onderin de molen was een elektrische maalderij gevestigd. Tijdens een najaarsstorm in 1959 brak de windpalm (er was nooit een stefelbalk geweest), maar de as en het gevlucht bleven gekanteld hangen. Dit heeft geduurd tot in 1972, tijdens een novemberstorm. Toen vielen het gevlucht en de as met het vangwiel naar beneden.

In opdracht van eigenaar Vervenne begon molenmaker Walter Mariman uit Zele in 1975 met de herstellingswerken om de molen maalvaardig te maken. De mechanische maalderij - die nog volledig was - werd uit de molen verwijderd. Monumenten en Landschappen wilden terug naar de oorspronkelijke toestand. Door een verschillende zienswijze op de restauratie tussen de eigenaar en de aannemer, werd de maalvaardige restauratie stopgezet. Wel herstelde de dochter, mevr. Nathalie Vervenne, de molen verder, maar nu met de bedoeling er een woning van te maken. De wettelijk beschermde molen is nog steeds als woonruimte ingericht en is niet opengesteld voor bezoek.

Na diverse opwarmertjes komen we in de zone van de waarheid aan.

Dertien beklimmingen om u tegen te zeggen. Dertien keer om je hemel te verdienen. Dertien keer om je hemel aan te raken.

Geloof me vrij, je voelt de hemel. Je voelt je de koning te rijk. Het mooie aan deze route is dat je gelooft dat deze dag eeuwig zal blijven duren.

Zullen we dan nu even de cijfers bekijken?

Als eerste beklimmen we de Paterberg, dit na half wedstrijd en dan krijg je een prachtig stukje kassei onder de wielen. Met een maximale stijging van 20.3 % kan dit tellen. Na deze cilindervreter rijden we over de waaienbergh, die maar een stijging heeft van 12 %. Een makkie na de Pater.

Tijd voor een kiekje heb je zeker op de Rotelenberg en dan ligt hij daar... dé Koppenberg. Wij zijn echte Flandriens en hebben geen schrik om deze reus te bedwingen.

Wist je dat er een maximale stijging is van 22 % ? Neen ?

Blijf boven op de koppenberg zeker eens staan en kijk goed uit je doppen. Echt doen...

Deze eenzame fietser vroeg me boven op de Koppenberg of ik er makkelijk was opgereden. De arme stakker zag zelfs niet meer dat ik met de motor was...

Na deze machtige reus krijgen we nog de Steenbeekberg en de Stationsberg die met hun 7% en 10 % makkelijk te bedwingen zijn.

Maar de Taaienberg is ook nog een kwaaië klant. Hij ziet er niet echt moeilijk uit maar toch. Een smalle kasseiweg met een stijging van 15.8 % is toch niet niks.

Hierna reutelen we rustig naar de Eikenberg. Dan passen we het rondeparkours aan een rijden we over de Kapelleberg.

Hier moeten we onze hemel verdienen en zullen we bij max. 14% stijging een kaarsje kunnen gebruiken. Want we...gaan nog niet naar huis, belange niet !

We rijden de Boigne over en dan ook nog de Varent.

Een mooie kasseibaan is nu een slinger van een betonweg geworden. Die zich met 12 % laat zegenen. En geloof me gerust, met de fiets lijkt het niets...tot je aan de volgende bocht komt.

Prachtig blijft het landschap wel. Gigantische vergezichten, statige bomenrijen, schilderachtige dorpjes, enz. Je zou er echt verliefd op worden en nooit meer weggaan.

Wees nu toch eens eerlijk...waar vind je nog een dergelijk tafereel?
In een museum? Neen, bij mijn grootmoeder !!!

Ik gids je via de prachtige zwalmstreek terug huiswaarts. Wist je dat, Vlaanderen nog rijk is aan oude molens. In Sint Denijs Boekel staat nog een prachtexemplaar. Eentje volledig uit hout. De Vinkemolen staat daar als een ster op zijn kouter. Deze molen behoort tot het type van de staakmolens. Dergelijke molens zijn volledig in hout opgetrokken en zijn het oudste gekende type windmolen. Hun ontstaan gaat terug tot de 12de eeuw.

Deze molens werden gebruikt voor het malen van graan, olie en het verplaatsen van water en zelfs voor het zwengelen van vlas. Omstreeks 1830 zouden er in Oost-Vlaanderen 447 staakmolens bedrijvig geweest zijn. Maar door de concurrentie van de moderne maalderijen liep hun aantal zeer sterk terug. Ook de Eerste Wereldoorlog heeft enkele molens definitief verwoest. Dus op dit moment hebben we maar 14 exemplaren meer, waarvan 2 exemplaren nog op een definitief herstel wachten.

Omdat de houten constructie het toeliet om dergelijke molens te verplaatsen gebeurde het zeer regelmatig dat men deze molens ergens anders ging heropbouwen. Zo werden er in Bruggen en Veurne en Huise molens opgericht die van ergens anders afkomstig waren. De plaats waar de Vinkemolen staat is uitermate markant en is opgenomen in de Atlas van historische relictten. De kouter waar hij pronkt behoort tot een van de best bewaarde "open" heuvels van de Vlaamse Ardennen.

Van de ene prachtige molengids ik je graag verder via Roborst, Dikkele en Munte naar Scheldewindeke, waar ons een tweede prachtig exemplaar wacht. De Scheldewindekemolen is van het zelfde type als de Vinkemolen. Sinds 1978 een monument zonder molenaar. Spijtig want ook dit is een prachtig exemplaar langs de route. Pas in 2007, twintig jaar nadat het oorspronkelijk de bedoeling was, zou de molen weer draaien. Misschien heb je geluk en draait hij weer tijdens de Herfstrit, wie weet?

Ik weet nog goed hoe het was ... Wim Sonneveld kon het op een prachtige en poëtische wijze vertellen . De rust op het dorpsplein af en toe gestoord door een ratelende kar op de kasseien. Het was ons speelterrein waar de meisjes hoepelden en hinkelden. De jongens hielden het op een partijtje voetbal, bikkelden langs de straatkant of zochten verpozing langs de Scheldeboorden op zoek naar 'schatten'. Een zalige tijd ...via de scheldeboorden van Schellebelle loodsen we je stilaan naar het eindpunt van deze rit. We keren niet meer terug naar Moerzeke. Tijden veranderen en hoofdsponsors dus ook. Een klein stukje traditie gaat toch verloren, spijtig ! Echt spijtig want Jean D'Hollander heeft deze club destijds veel krediet gegeven.

Dus wees weer paraat met vrienden, vriendinnen en makker en maten & laat je weer ons onderdompelen in de fantastische sfeer van de herfstrit en steun de Vlaamse Vereniging Autisme.

2008:

2.500 deelnemers opbrengst 12.000 euro

Verslag:

Zo de zeventiende editie van onze Herfstrit zit er weer op. Wat ons betreft was het weer een geslaagde versie. De opkomst lag een pak lager dan de vorige twee jaren, maar daar zal de negatieve weersvoorspelling zeker voor een pak tussen gezeten hebben. We moeten ons natuurlijk ook de vraag stellen in hoever de huidige economische toestand verantwoordelijk is voor het dalend aantal deelnemers. We mogen natuurlijk niet klagen en met **2467 officieel ingeschreven deelnemers** zijn we zeker zeer tevreden. Op de inschrijvings- en controleposten was het een gezellige drukte en iedereen kon vrij vlot inschrijven en rijden. Velen zullen waarschijnlijk bij aankomst naar de foto gezocht hebben die we traditioneel bij het begin van de route van iedere deelnemer trekken. Helaas moest de fotograaf om familiale redenen zaterdagmiddag in laatste instantie zijn medewerking aan ons evenement afzeggen. Op zo'n korte tijd een vervanger vinden voor de fotograaf was niet mogelijk en daardoor moeten we het dit jaar stellen zonder foto's. Verschillende deelnemers zullen alsnog toch nog een foto in de brievenbus krijgen, weliswaar vanuit een ander oogpunt genomen. Zoals we op de inschrijvings- en controleposten al aangaven waren er aangekondigde snelheidscontroles op het parcours. Een spijtige zaak voor de deelnemers maar ook voor ons als organisatoren. Wij doen door middel van de borden onderweg, affiches en de vermelding op de inschrijvingskaart alles om de deelnemers er attent op te maken dat ze zich tijdens de Herfstrit best aan de regels houden. In de politiezone Wetteren-Wichelen zijn in de bebouwde kom verschillende deelnemers geflitst met snelheden tussen de 90 en 100 km/uur. Het zijn deze overtredingen die ons zowel bij politie als bij mensen die langs het parcours wonen in een slecht daglicht stellen en een organisatie als de Herfstrit ondergraven. Hopelijk hebben we volgend jaar minder last van controles enerzijds en hooligans anderzijds. Bij aankomst in sporthal De Wuiten in Hamme konden we de deelnemers weer vergasten op lekkere koeken en koffie. Motorrijders samen, ja, dan is het toch altijd een gezellige boel! Als afsluiter van de avond werden dan ook weer de prijzen gedeeld. Marijn (Bathazar Boma) De Valck mocht in naam van al de deelnemers en de organisatoren **een cheque van 12000 euro** overhandigen aan Minnie Boey, voorzitter van de VVA, waarna de hoofdprijzen van de tombola aan de rechtmatige winnaars gegeven werden.

VOORBESCHOUWING VAN DE ROUTE

In tegenwijzerzin naar de mattentaart en de waterkers

Maandag is het. Zo een maandag waarop je liever luilekker in je tram wil blijven. Maandag is zo een rotdag, waarop menig huisvrouw denkt 'laat ik maar eens kuisen'. Maandag is ook zo een rotdag waarop ik denk laat ik maar eens terug in de pen kruipen.

In ieder handboek om een roadbook samen te stellen tref je wel duizend tips. Maar iedereen is het ermee eens dat je start met je route in wijzerzin. Is het nu net de koppigheid van de Hartrijders of niet maar... we gaan de tegensteker uithangen en plannen tegen alle regels in.

Godmiljaardenondevlammestedju ! Het is toch godgeklaagd dat je bij het uitstippelen van een route op een 'njet' van een burgervader kan terecht komen. De route was gepland richting West-Vlaanderen, maar een burgervader op de grens van oost en west zag onze komst niet zitten en gaf een 'njet'. Godmiljaar, we zijn paria's in zijn ogen.

Na een brainstormsessie was de kogel door de kerk. Als volleerde chocolatiers laten we die kennis samensmelten. De Herfstrit wordt stilaan een mythe? Het is juist die mythe die we in leven willen houden. Maar geen mythe zonder een mooie route.

Daarom halen we het onderste uit de kan en loodsen we jullie via het Land van Aalst langs het Kravaalbos. Zeg maar naar het land van de mattentaart om daarna af te buigen naar het land van de waterkers en je dan terug veilig naar de aankomst te loodsen.

Maar eerst smullen we van een lekkere specialiteit onderweg. Vroeger stond hier nog een echte molen.

De Vondelmolen te Lebbeke.

In 1867 kocht de familie Borms de Vondelmolen, een stenen windmolen gelegen aan de Vondelbeek. Aanvankelijk deed de molen dienst als olieslagerij en werd er plantaardige olie gewonnen uit zaden en pitten. Net voor WO I werd overgegaan van windenergie op stoomkracht, door de aankoop van een stoommachine. Deze aankoop betekende een stap in de richting van de modernisering, een filosofie die tot op heden nog altijd wordt voortgezet. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd het grootste deel van de productieruimte vernield en bleef enkel de molen overeind staan. Van enige productie was er in deze moeilijke periode dan ook geen sprake.

In de jaren na WO I werd er een aanvang genomen met het industrieel vervaardigen van **peperkoek, speculaas en beschuit**. De producten werden lokaal gedistribueerd en Vondelmolen stelde ongeveer 20 mensen tewerk. Door de komst van WO II werden de activiteiten noodgedwongen teruggeschroefd. Toen in 1942 Louis Borms overleed, nam zijn echtgenote het bestuur over. Het was zij die Vondelmolen door een moeilijke periode leidde en werk maakte van automatisatie.

Je bent er zo voorbij maar je zal het wel ruiken hoor, wees gerust. Ik neem je vervolgens mee naar een stukje groen. Langs het Kravaalbos gids ik je graag in de goede richting.

Zeg, wist je dat het Kravaalbos nog een restant is van het Zoniënwoud. Je kunt je dus best inbeelden dat een kasteelheer aan de rand van dit woud wel een heerlijkheid wou oprichten.

In Meldert staat zo een heerlijkheid.

Het waterkasteel te Moorsel getuigt van vijf eeuwen waardevolle cultuuroverdracht.

Het is gelegen aan de noordkant van de Groene Meersen en aan de zuidkant van de Eksterberg. Tot heden gingen erfenis en aankoop nauw samen met bouw, vernieling, herstel, restauratie of wat men bouwkundige elementen noemt.

Steeds bewoond, behield het zijn eigen karakter en zijn levenskracht en was het moeilijk toegankelijk voor de buitenstaander. Het kasteel is opgetrokken in renaissancestijl.

Hoewel de hoektorens, de wallen en de ophaalbrug op een militair karakter duiden en in vergelijking met andere kastelen, zelfs de indruk van een militair slot of van een burcht wekken, hebben deze voor het Waterkasteel van Moorsel een andere betekenis.

Het "slot", een gesloten bouw, dat met water omringd is, wijst eerder op een psychologische bescherming. Geen militair slot maar wel een gesloten, voor de buitenwereld afgeschermd verblijf. De huidige eigenaar heeft het kasteel van teloorgang gered. Bij de herstellingswerken werd de gesloten bouw van het kasteel, volledig in harmonie met de omgeving, als een monument voor het nageslacht bewaard. Het Waterkasteel werd gebouwd in de XVIe eeuw, rond het jaar 1521. Boven de inkompoort prijkt het jaartal 1526. Deze data omvat hoogstwaarschijnlijk begin en einde van de bouwperiode. Het gebouw is opgetrokken in baksteen en de versieringen zijn aangebracht in harde zandsteen. Het geheel ademt een rustige sfeer uit en de evenwichtigheid van de renaissance is volledig bewaard gebleven.

Het kasteel was steeds met een gracht omwald. Dit blijkt uit meerdere beschrijvingen en documenten die het kasteel visualiseren ondermeer een ets van Sanderus en een groot schilderij, tot op heden in het kasteel aanwezig. Binnen de wallen zou de vorm van het gebouw in de loop der tijden weinig verandering ondergaan hebben, tenzij het verdwijnen van de vierde hoektoren.

Via stemmige dorpen met een eigen vergane glorie en hun lieflijke boerderijen vergast ik je op de wegen die wij motorrijders graag berijden. Ken je de geschiedenis van de Holle wegen? Wel Holle wegen ontstonden in de Middeleeuwen, toen de meeste dorpen in de vallei lagen. De landbouwers reden met paard en kar naar de akkers op de hoger gelegen plateaus. Door telkens hetzelfde traject te nemen werd de grond losgewoeld en bij hevige regenbuien spoelde de losse aarde van de helling af. Hierdoor kwam het wegdek steeds dieper te liggen ten opzichte van het omliggende land. Omdat de bodem hier uit stevige ijzerzandsteen bestaat, ontstond een erg diepe holle weg met steile taluds. Holle wegen zijn erg interessant in ecologisch opzicht. De begroeiing biedt voedsel en nestmogelijkheden voor zoogdieren, vogels en andere dieren. Een holle weg heeft ook zijn eigen microklimaat en een geleidelijke overgang van lichtinval, vochtigheidsgraad en voedselrijkdom, waardoor je op korte afstanden verschillende vegetatietypes en diersoorten kunt krijgen. Een holle weg geeft ook aan de motorrijder een sfeer weer. Laat het nu net die sfeer zijn waar ik alvast verzot op ben.

Maar nu wordt het toch stilaan tijd om de innerlijke mens te spijzen. Niet? Of ben je een lustobject geworden? Geen nood, ook voor jou hebben we een aangepast traject...

Via Oetingen komen we in Vollezele aan. Hier vind je de Congoberg. Deze berg biedt uitzicht op een van de schilderachtigste landschappen van het Pajottenland. In een uithoek van het dorpje Vollezele beland je in een enclave van landelijk leven; een groene restzone, een oase van magistrale stilte.

Na de beklimming van de congoberg die we je langs alle flanken laten bewonderen komen we in Denderwindeke aan. Laat hier nu een pracht van een molen staan. Je kunt er echt niet naast kijken.

Deze stenen bergkorenmolens, gelegen aan de Heirbaan 24 te Denderwindeke, ligt mooi ingeplant in een licht glooiend landschap. De molen werd in 1790 gebouwd als een gewone korenmolen waarbij men het wiekenkruis van op de vlakke grond bediende. De molenkap bevond zich toen ter hoogte van de huidige "muizentandfries".

Om de molennaam terug te vinden ben ik gaan grasduinen in de Atlas der buurtwegen en vond ik "Molen ter Zeven Wegen". Het alternatief "ter Zeven Weeën" berust op een vergissing. De devotie voor O.L.V. van Zeven Weeën is in Denderwindeke recenter dan de bouw van de molen en hij kan er dus zijn naam niet aan danken.

Na een brand in 1863 besloot de molenaar de molen te verhogen. De kegelvormige molenromp zo maar opmetselen kon niet vermits de top dan te smal zou geweest zijn voor de kap. Dus maakte men de diameter groter door bij het leggen van de eerste rij bakstenen om de andere steen er één te laten uitspringen: "de uitkragende muizentandfries". Door het optrekken van de molenromp kon men de kap echter niet meer bedienen vanop de begane grond en diende men een molenberg op te werpen. Zo kreeg de molen zijn huidige uitzicht: een ronde stenen bergkorenmolen staande op een berg voorzien van een bakstenen toegangspoort die de boeren de mogelijkheid gaf onder de molen door te rijden.

In 1872 werd een stoomgemaal in gebruik genomen, maar die is al lang verdwenen. Sinds ca. 1955 maalt de molen niet meer met windkracht. De laatste beroepsmolenaars waren Leon en zijn zoon José De Leeuw. Vanaf de jaren 1970 geraakte de molen sterk in verval. De romp vertoonde grote doorgaande barsten. Deze molen werd op 12 juli 1986 beschermd als monument. Uit veiligheidsoverwegingen werd het wiekenkruis in 1991 verwijderd.

De stad Ninove verwierf de molen in 1993 in erfpacht. In 2002-2005 liet ze een zeer grondige restauratie uitvoeren, waarbij de gehele molen gesloopt en herbouwd werd. Ook de knik in de romp (dat wijst op de verhoging) werd weer aangebracht.

De firma Nijs nv uit Deinze stond in voor de romp, terwijl het molentechnisch werk werd uitgevoerd door Thomaes Molenbouw nv uit Beveren-Roeselare (met molenbouwer Ronny Demol uit Reninge). Op zaterdag 29 april 2006 werd de molen feestelijk ingehuldigd. De stad gaf de molen in concessie aan de vrijwillige molenaars Jozef De Vuyst en Wim De Cooman, die ook de Wildermolen van Appelterre in concessie houden.

Zo, en zeg nu na de rit niet dat je dit exemplaar niet gezien hebt !!! Dan maar terug de motor op. Via Onkerzele, Schendelbeke, Deftinge, komen we aan in Parike... Parike is een deelgemeente van Brakel. Wist je dat...de oudste vermelding van Parike dateert van 866. In 1453 werd het dorp platgebrand door de Gentenaars ten gevolge de opstand tegen Filips de Goede. Het is aan dit voorval dat Parike zijn bijnaam "Het verbrande dorp" te danken heeft. Vandaar dat hier ook het evenement "Walmke Brand" plaatsgrijpt, de laatste zondag van februari. Maar op de laatste zondag van oktober vindt er wat plaats?

Juist ja, laat het branden, kameraden... laat het branden. Laat ons hart weer warm branden en rij mee met mij via Everbeek, Schorisse naar Elst, naar het land van de waterkers namelijk Roborst

“wie de waterkers eet, de ziekte weert”

Roborst is een landbouw- en woondorp van 356 ha groot, aan de rivier de Zwalm gelegen in zandlemig zuid-Oost-Vlaanderen en aan de spoorlijn Kortrijk–Oudenaarde-Zottegem. Er is een sterk golvend landschap variërend van 20m in de brede en door weiland ingenomen alluviale vallei van de Zwalm tot 85m ten zuiden daarvan; overwegend vruchtbare en goed gedraineerde zandleem- en leembodems.

ETYMOLOGIE

Een eerste vermelding in 1170 spreekt van Rodenborre; in 1229 komt “Bust” * voor, in 1560 “Borst”. Op de figuratieve kaart van 1606 staat het vermeld als “Roobost”, terwijl men in 1725 spreekt van “Rooborst”. Volgens Carnoy is de benaming samengesteld uit “Rode” wat zoveel betekent als “van bomen en struiken gezuiverde grond” en “Borst” wat staat voor kreupelhout. De naam betekent dus volgens hem “het kreupelhout bij de gezuiverde grond”. * De term 'Bust' is een veel voorkomend toponiem waarmee 'met biezen begroeide natte weiden' worden aangeduid (Gijsseling M., "Toponymisch Woordenboek...", Tongeren, 1960, p.147). Die term, al dan niet uitgegroeid tot een erkende wijk- of gehuchtennaam, vond men terug in vele dorpen, niet alleen in het Land van Aalst maar over heel Vlaanderen.

Via stemmige dorpen rijden we richting het gebied dat nu Sint-Lievens- Houtem overspant. Sint-Lievens-Houtem werd in de Middeleeuwen in twee verdeeld. Een gedeelte werd beheerd door de Sint-Baafsabdij van Gent, het ander behoorde tot het Land van Aalst, met eigen vierschaar.

Het dorp had in de middeleeuwen een belangrijke bedevaart en jaarmarkt. Deze Sint-Lievensbedevaart werd gehouden op 29 juni en herdacht het overbrengen van de relieken van Sint-Lieven van het dorp naar de Sint-Baafsabdij. Onder Karel V werd de bedevaart afgeschaft. Bij de gemeentelijke fusies van 1977 werden aan Sint-Lievens-Houtem de gemeenten Bavegem, Letterhoutem, Vlierzele (met uitzondering van het gehucht Papegem) en Zonnegem toegevoegd. Er werd ook een klein deel van de gemeente Oombergen aangehecht, meer bepaald de gehuchten Espenhoek, Cotthem en Hoogveld. Sint-Lievens-Houtem kan volgens de overlevering teruggaan op een traditie van duizend jaren jaarmarkt. De jaarmarkt die ontstond rond de Livinusprocessie vanuit Gent naar Sint-Lievens-Houtem, is vandaag een moderne landbouwmarkt met een zeer eigen sfeer door de mix van runderen, paarden, kraampjes en kermis. Elk jaar nodigt de gemeente een Europese gastregio uit om zijn streekproducten voor te stellen.

Deze hippe jaarmarkt vindt plaats op 11 en 12 november op het marktpllein en belendende straten. Nu wordt het hoog tijd om je terug naar Hamme te loodsen. Via de Wijde wereld in Wetteren gids ik je via het Kortenbos naar het Sterkbos, naar het Overheet, naar de Vaart om je te vergasten o een natje en een droogje bij onze sponsor van dienst.

2009:

3.500 deelnemers opbrengst 20000 euro

Verslag :

Voor de 18e editie van de Herfstrit georganiseerd door vzw Harrijders-Hamme zakten **3600 deelnemers** af naar Moerzeke. Na de regen van zaterdag , was zondag de zon van de partij en wij voelden dat het terug een motorhoogdag ging worden.

Onder een stralende zon en de beierende klokken van de kerktoren vertrokken de deelnemers welgezend aan de 180 kilometer lange route.

Zoals gewoonlijk konden we de deelnemers terug een route voorschotelen die hen langs de mooiste en leukste weggetjes van Vlaanderen in de richting van de Zeeuws-Vlaamse polders voerden.

Onderweg konden de deelnemers even verpozen in de talrijke leuke cafeetjes, waar er dit jaar een heel speciale en amicale sfeer hing.

In Kloosterzande waar we onze controlepost hadden voorzien was het voorwaar een echte kermisdag met alles erop en eraan.

Er werd, in tegenstelling tot andere edities, door de meesten toch met de nodige discipline gereden. Op het Nederlandse grondgebied werden slechts 3 deelnemers door de politie onderschept, omdat ze het wel iets te bond maakten.

Dat was wel een verschil met vorig jaar toen in de Vlaamse Ardennen de politie een echte heksenjacht op de motorrijders ontketende.

Tot groot ongenoegen van velen waren er ook terug quadrijders (niet allemaal) die dachten dat ze in de woestijn zaten, hopelijk begint deze minderheid van hooligans nu eindelijk een te beseffen dat ze het voor zichzelf en voor anderen toch heel moeilijk beginnen te maken (lees ook de reacties in ons gastenboek)

Spijtig was ook het ongeval waarbij een deelnemer met een geparkeerde motor in aanrijding kwam. De motorrijder en zijn duo werden met respectievelijk een beenbreuk en een open beenbreuk naar het ziekenhuis gebracht. Dat bij deze interventie een traumahelikopter werd ingezet liet uitschijnen dat het om een zeer zwaar ongeval ging, maar het inzetten van de helikopter is in Nederland de normaalste zaak, omdat de slachtoffers vanuit dat deel van het land naar Brugge of Gent moeten worden overgebracht.

We wensen de slachtoffers alvast een spoedig herstel.

Na nog 80 kilometer prachtige wegen kwamen de deelnemers aan in Hamme waar de koffie en koeken gesmaakt werden.

Naar het einde van de avond toe konden we terug heel wat mensen gelukkig maken. In naam van alle deelnemers mocht Marijn De Valck als peter van onze organisatie **een cheque van 22.000 euro** overhandigen aan de voorzitter van de Vlaamse Vereniging Autisme.

Nadien werden de winnaars van de tombola bekend gemaakt. Peter Van Den Berg uit Schelle kreeg, uit handen van de zaakvoerders van Jo's Motorshop, de sleutels van de hoofdprijs, de Piaggio motorscooter.

De Route:

DE VRIENDENROUTE

Neen, vrienden gebladerte heb ik niet...maar jullie ook niet.

Ik loop door de woonkamer en bedenk dat ik denk. Ach, wat kan dat jullie een barst schelen. Ik, die denk.

Stil schenk ik een mok koffie uit en tuur naar de hemel. Dikke pakken wolken drijven voorbij ons huisje. Dikke pakken met duizenden verhalen en fantasieën drijven voor mijn neus voorbij en ik val in slaap. Dromend van god weet ik wat nu weer lig ik langer dan me lief is in de zetel tot ik plots badend in het zweet wakker word. Ik spurt naar zolder en neem mijn vrienden terhand. Neen, ik laat me niet in met mapsources, tommeketom en andere despoten. Ik wil verdomme kunst maken en kunst maak je met... Ja, hoe maak je kunst? Ik wil schepper worden maar ik ben God niet. God woont aan de overkant. Heeft hij van Herfstrit verstand? Verdoemme wie kan dat wat schelen, het is weer winter in mijn hart. Tijd om te scheppen en daarmee uit.

Mijn vrienden, de kaarten van ons kleine land, ons vlakke land vertellen me waar ik heen moet gaan. Ik wil water zien. Ik wil de wind voelen in mijn haren, in mijn oren, in mijn wielen. Ik wil voelen verdoemme. Wat bezielt me toch? Waarom wil ik nog. Omdat wij Hartrijders van geen ophouden weten, daarom verdoemme.

Een eerste test is altijd spannend. Ik rijg mijn pak om mijn lijf, span mijn helm aan en start de motoren. Op weg naar het Noorden, naar onze vrienden van het Noorden?

Onderweg stop ik even bij een statige boom, hij onttrekt het zicht aan een kerk in de gemeente Meerdonk. Op zich vind ik dat niet erg, maar de kerkgangers gunnen mij geen blik. Wie ben ik, die heiden die voor hun kerk durft te stoppen met zijn tuig. Hij die zich durft neerzetten op hun bank en durft genieten van hun zicht. Ik geniet en daarmee uit! Ik stap even binnen in de biechtstoel waar de waard me gerust stelt. Ach, de arme stakker hoefde dat niet te doen want ik heb met hem te doen. Niet dat ik zou doen wat hij doet, maar ik heb met hem te doen in zijn doen.

Tijd om verder te rijden. Want ik wil voelen. Ik wil de noeste arbeid op de akkers zien en voelen wat hen drijft. Ik wil de wind voelen die me op weg zet naar het Noorden. Onderweg zal ik stoppen en voelen en kijken. Ik rij een dorpje binnen met amper 26 huisjes. Zal ik hier de sfeer voelen?

Turend naar de horizon moet ik toch even halt houden bij een verdrongen land. Het verdrongen land van Saeftinghe is een uitgestrekt schorrengebied aan de linkeroever in de Westerschelde. De Westerschelde is een menggebied van zeewater en rivierwater. Het water dat met vloed de schorgeulen binnenstroomt is brak. Maar bovenal is dit gebied, zo een 3200 ha groot, het grootste brakwaterschor in West-Europa.

Achter me hoor ik een deur opengaan en een waardin kijkt me uitnodigend aan. Vriendelijk knikt ze en wenst me een goedemorgen toe. Ik bezwijk en stap op haar af.

Zij laat me binnen en ik geniet met volle teugen van haar nostalgie. Het is alsof de tijd hier is blijven stilstaan. Gina, de waardin legt me uit dat dit ooit een huiskamercafeetje was en dat de toog waar ze nu op leunt nog steeds de enige echte originele is. Huiskamercafeetjes had je in Emmadorp bij de vleet. Meestal dreef de vrouw de kroeg en de opbrengst was een aanvulling op de verdienste van de man.

Ook diende dit café als een soort levensverzekering, voor het geval de man vroegtijdig pierke de dood tegenkwam. In de hoek van hun leefkamer stond stevast een toog met enkele glazen en vaste klanten kwamen meestal via de achterdeur. Nu is die achterdeur verdwenen maar los door de voordeur beuken zit er ook niet in. Je ritme valt stil wanneer in het café binnenstapt. De ene verrassing na de andere maakt zich meester van de meester. En ik voel dat het goed zit. De drank- en spijzenkaart is opgesteld, deels in het dialect. Wanneer ik haar vraag naar het waarom zegt ze prompt dat het dialect haar na aan het hart ligt. Dat zie je echt overal, zelfs tot op het toilet waar ik oude liedteksten tref. Ik zou nog uren kunnen blijven bij waardin Gina want ik voel me hier echt op m'n gemak. Maar ik wil nog wat anders voelen. Ik wil de wind voelen, die zilte wind! Ze roept me nog toe dat ik boven op de dijk niet teveel naar de Antwerpse horizonvervuiling mag kijken.

Even later moet ik stoppen bij een verschijning in het vlakke landschap. Nieuwsgierig als ik ben loop ik naar de acht zuilen. Netjes in een cirkel geplaatst trotseren zij de wind. Aan de buitenzijde zijn die zuilen voorzien van voorstellingen in reliëf. Aan de binnenzijde staat de tekst van het gedicht 'Een moment van bezinning'. Ik lees een stukje dat me de pijn doet voelen van weleer.

“Storm,
naar haar schoot hervloeid
slaapt zij laag in de ademhaling
van haar golven ver van dijken land
aan haar boord mensen tussen het gedruis
tot traag en koud haar lichaam zwelt
en vast haar grond betreedt
zij vierend boven wind en stem
de randen beukt
en schuimend woest
de gratie naar haar drift
de keelgesnoerden voor
de voeten spuwt
Als de dijken moe verzinken
houdt de aftocht de vermaning in”

Met veel liefde voor de mens voel ik me toch maar een klein artisteke. Ik denk aan Willem, Willem met zijn baard en zijn doorspekte teksten. Ik hoor hem zingen:

“'t is misschien lijk een schut voor de wind
of om de koude te breken
der staat een leidj' oj de weg nie meer vindt
in de nacht is 't brandend teken”

Ik kruip stillekes mijn motor weer op en snoer noordwaarts. In mijn gedachten dwarreelt Willem nog altijd rond. Ik hoor zijn stemme en stop plots op te gaan kijken.

Boven op de gigantische dijk moet er iets te zien zijn. Ik tuur de horizon af en merk pas na enkele minuten enkele zeehonden op, zonnebadend op een zandbank. Het blijft een mooi zicht en ik kan niets anders dan me neervlijen om het tafereel te aanschouwen. Noch zij, noch ik lig wakker van de vele zeeschepen die ons blijkbaar op grijpafstand voorbijvaren. We zijn samen één, we luisteren samen naar de wind en baden samen in de zon.

Ik denk terug aan de woorden van waardin Gina en zie Antwerpen. Ik moet haar gelijk geven, maar wat heeft ze dat toch mooi gezegd.

Het is tijd om de wind in de zeilen te zetten en mee te drijven naar andere oorden. Ik kom in kleine dorpjes met enkele huisjes en een kerk. Soms vind ik hier en daar een leuk café en soms ook helemaal niets. Niet dat ik dat zo erg vind, ik vind niets soms ook iets.

Het water doet zijn werk en de sluizen gaan open. Schuilen is de boodschap want er is geen doorkomen meer aan.

Maar waar in deze uitgestrekt polders kan ik schuilen, er is verdomme niets. Zeiknat stop ik aan een café Tussen de heiligbeelden plof ik me neer. Ik wil warmte voelen en krijg een mok gitzwarte koffie. Benieuwd of ook dit café een rijke historie heeft? Alsof ik het kon raden. Achter dit café gaat schuilt blijkbaar een volledige dorpsgeschiedenis. Er is ook een haven rechtover mijn schuilplaats. Sappige verhalen halen de bovenhand. De waard begint te vertellen in zijn eigen noordelijk brabbeltaaltje. Ik luister zeer aandachtig tot hij plots begint over een poepenschip. Mijn gedachten dwalen af tot ik de stilte hoor. De waard heeft het duidelijk in de mot. Zonder morren zegt vertelt hij opnieuw en ja hoor nu snap ik het plaatje. Een poepenschip was een Zeeuws-Vlaamse vissersschip, of ook wel een hengst genoemd.

De schipper op een dergelijk schuit was bijna altijd een katholiek, een poep in hun jargon. Vandaar dus.... Maar onderschat Paal niet als havenplaats zegt hij plots. Ik verschiet me een bult, havenplaats verdoemme. Er liggen hooguit tien schepen! Rond 1900 hadden 83 mosselvisser hier hun thuishaven en er waren verdomme 11 cafés.

Die mosselvisseren wisten wel wat een kroegentocht was, blijkbaar. Er was ook een scheepswerf, Moed en trouw van Verras. In die jaren stond de scheepswerf voor veel meer dan bootjes maken en herstellen.

Wanneer er in het dorp iemand stierf was het de scheepsbouwers die de maat ging nemen en zijn timmerlieden maakten dan een withouten kist. De kist werd nadien voorzien van een sneldrogende bruine verf en klaar was kees. Nadien werd de kist op een boerenkar geplaatst en afhankelijk van de afkomst van de overledene trok één of twee paarden de kar naar de begraafplaats van het dorpje Graauw.

Op zijn zolder heeft de waard echter iets zeldzaam ontdekt. Kinderen werden nooit op de wagen gelegd maar zij werden te voet naar Graauw gebracht. Op een soort van baartje. Laat het nu net dat stuk zijn dat de waard op zijn zolder heeft gevonden, een lugubere maar belangrijke vondst voor vele Palenaren. Vele herinneringen roept dit op en die zijn de moeite waard om vast te houden.

In alle stilte stap ik voor de tweede keer mijn fiets op, de wind wijst me de weg. Het wordt hoog tijd voor een middagstop. Kloosterzande zal uit zijn voegen barsten, denk ik. De middenstand ziet het zitten en wil de handen in elkaar slaan. Wist je dat dit dorp gesticht is door de monniken van de abdij van Onze-Lieve-Vrouw ten duinen uit Koksijde. Zij stichtten hier hun buitenhof, het Hof ter Zande. Het waren deze monniken die een belangrijke rol zouden spelen in de bedijkingwerken rondom Hulst.

Dwars door de Margarethapolder knallen we huiswaarts. Een stukje geschiedenis:

Vanaf 1803, heeft Napoleon het plan om bij Terneuzen in de Margarethapolder een marinehaven en arsenaal aan te leggen. Op 12 juli 1805 werden de plannen voor de haven gepresenteerd.

De haven zou bestaan uit een buitenhaven, binnenhaven en achterhaven. Op de kaden zouden arsenalen, kazernes, magazijnen en werkplaatsen verschijnen en beide havenmonden zouden voorzien worden van vuurtorens. De haven had een tweede Boulogne moeten worden. De haven zou als thuisbasis dienen voor 30.000 man personeel, inclusief 1.130 gevangenen en zeelieden. Het zou, inclusief families en verdere werkgelegenheid die dit met zich mee zou brengen, van belang zijn voor een populatie van 50.000 mensen. Het kruitmagazijn zou een capaciteit krijgen van 4.000 ton en de hangars een oppervlakte van 7.000 m² voor de opslag van 80.000 boomstammen en 500 ton maïs. Verder verschillende schuren voor het onderdak brengen van 64 koeien en werkplaatsen voor het tegelijkertijd repareren van twee schepen. De magazijnen zouden opslag bieden voor de bevoorrading van drie schepen en tien fregatten. Bij de haven zou een administratief gebouw, huisvesting voor de commandanten en officieren, een barak met 30 tot 40 bedden en een kapel verschijnen. Het havenbassin kon een totaal van 30 schepen een ligplaats bieden. Het gehele complex zou worden omgeven met een gebastioneerde vesting met vestinggracht.

In 1807 werd er een kustbatterij aangelegd ter bescherming van de nog aan te leggen haven. De batterij was aan de voorzijde half rond en de rechte achterzijde had een lengte van circa 150 meter.

In totaal konden er twintig stukken geschut worden opgesteld. Op 16 augustus 1809 komt er het Engelse fregat "Impérieuse" onder commando van Captain Thomas Garth tot bij Terneuzen. Het fregat werd beschoten vanaf de batterij. Dit werd beantwoord met een tegenvuur, waarbij het kruitmagazijn werd geraakt. Daarbij zijn dodelijke slachtoffers gevallen. Volgens verschillende bronnen lopen de aantallen uiteen. De ene bron heeft het over 23 doden, terwijl een andere bron 80 doden en 150 gewonden vermeld. In de Burgerlijke Stand zijn maar 6 slachtoffers terug te vinden.

Na de beschieting worden er de nodige aanpassingen gedaan. Op 16 december 1809 is een ontwerp-tekening gemaakt van de nieuwe kustbatterij met achterliggende redoute. De redoute is waarschijnlijk nooit aangelegd. Als eerste werd begonnen met de aanpassingen van de kustbatterij. Daartoe werd op 26 april 1810 een detailtekening gemaakt. De bestaande batterij werd verder versterkt en er werd een kogelgloeioven en ondergrondse kruitkelder gebouwd. Verder werden er twee waterputten gegraven, die nog altijd zichtbaar zijn in het natuurgebied. Op 29 september 1811 bezoekt Napoleon de batterij en de havenwerken. Hij is op dat moment op doorreis vanaf Vlissingen naar Antwerpen. Op 2 februari 1814 trekken de Fransen zich terug uit dit gebied. Ze verbranden de affuiten en het kruit werd in de sneeuw geworpen. Door latere werkzaamheden aan de zeedijk is de batterij geheel verdwenen. De haven is nooit voltooid vanwege de enorme kosten en de te lange tijd die het met zich zou meebrengen tot voltooiing. De constante sterke stroming tegen de polder en de reeks aan oevervallen zal daar zeker ook mee te maken hebben. Mogelijk dat een begin met de bouw is gemaakt in noordelijke inlaag van het in 1775 geïnuundeerde gedeelte van de polder. Een tweede mogelijkheid is dat er werd begonnen met de bouw van een havendam ten westen van de kustbatterij in de schorren voor de polder.

In 2008 is er op de zeedijk van de Margarethapolder een kanon op affuit, met informatiepaneel geplaatst ter herinnering aan de kustbatterij.

Tussen de polders van Terneuzen om precies te zijn, De Kleine Huissepolder en aan de Westerschelde dijk daar staat een klein sfeervol café. Café De Griete is een sfeervol bruin café en het is ongevoelig voor trends. Er heerst een Bourgondische gezelligheid. Op een kaartje lees ik:

Ergens in de Verre Vergetelheid van de Geschiedenis, toen de dieren nog spraken en daar waar de grenzen onzer diepste herinneringen vervagen in de onheilspellende mist van het ongewisse, ontdekt een klein slim volkje, de Erthels, bij toeval het recept van een wel héél bijzondere drank.

De ingewikkelde bereidingswijze was neergespijkerd in een bizar en vreemdsoortig handschrift van...kopspijkers...!!! Deze geheimzinnige, mysterieuze en geneeskrachtige drank zou de geschiedenis in gaan onder de bijzondere naam Urthel...

Een gezellige bedoening is het hier, de waardin Jessica heeft het precies in de vingers. Het is alsof iedereen hier zo zuiders vriendelijk is en ik vind dit net wel leuk. Zo leuk dat ik even de tijd vergeet.

2010:

2.500 deelnemers opbrengst 11000 euro

Verslag:

Deze editie zal heel wat deelnemers bijblijven als de modderrit.

Na enkele droge dagen die volgden op een periode met veel neerslag was het voor de landbouwers in het Meetjesland het moment om verder te gaan met het oogsten van hun bieten, maïs en aardappelen.

De zware grond en polderklei samen met de steeds grotere en zwaardere landbouwmachines zorgden ervoor dat sommige wegen zo goed als onberijdbaar werden voor tweewielers.

Onze ploegen slaagden erin om de route aan te passen waar het echt nodig was.

Jullie begrijpen waarschijnlijk wel dat niet alle modderwegen konden omzeilt worden en dat er dus hier en daar wel heel voorzichtig moest gereden worden.

We hadden als organisator alles perfect onder controle maar het weer en alles wat daaruit voortvloeit, hebben we natuurlijk niet in de hand.

In elk geval werd deze editie weer een echte Herfstrijt zoals het hoort.

Er was discipline bij 99.9% van de deelnemers en daardoor bleven we gespaard van zware problemen en ongevallen.

In de horecazaken langs het parcours en op de controlepost in Eeklo was het terug gezellig druk en werd met smaak geeten en gedronken.

Vanaf de middag konden de deelnemers onder een stralende herfstzon hun weg verder zetten in de richting van Hamme waar we ze in sporthal De Wuiten met open armen, liters koffie en duizenden koffiekoeken ontvingen.

Traditiegetrouw was het terug een gezellige boel en werd er weer met alle mogelijke superlatieven over deze editie nagepraat.

Als organisator kunnen we de **2528 ingeschreven deelnemers** enkel maar met respect bedanken.

Je moet al een beetje gek zijn om 's morgens een blinkende machine uit de garage te halen en in de gietende regen richting Moerzeke te komen om dan de dag na de rit een ganse dag bezig te zijn met het opkuisen van uw geliefde tweewieler.

Nogmaals respect.

Rond half zeven sloten we de avond af met de tombola en het afgeven van de cheque.

Aangezien onze peter Marijn De Valck zich had laten verontschuldigen wegens contractuele verplichtingen bij de VRT, was het de Hamse burgemeester Herman Vyt die in naam van alle deelnemers **een cheque van 11.000 euro** aan de verantwoordelijke van de Vlaamse Vereniging Autisme mocht schenken.

Dankzij onze milde sponsors hadden we ook weer een prijzenpot met tachtig mooie, waardevolle en motorgerelateerde prijzen.

De hoofdwinnaar Nico Bruggeman uit Hamme kon huiswaarts met een spiksplinternieuwe Honda CBF125 geschonken door onze hoofdsponsor W-Motors uit Aalter/ St-Niklaas.

VOORBESCHOUWING VAN DE ROUTE

Herfstritfananten,

Ik ben een stripfan, stil lezend in een hoekje kan ik ze verslinden. Ze zijn mijn undergroundlectuur. Velen vinden het maar niets. Je aandacht vastpinnend op de prentjes ?

Als kind las ik ze het liefst op woensdag in de slaapkamer. Dit gedrag droeg bij tot het parfum van de gebenedijde woensdag. Meestal hing er rond die dag een sfeer van straks gebeurt het. Ik kocht een editie van Kuifje of Robbedoes in de gewijde krantenwinkel om de hoek. Daar op het Heirnisplein, waar de pronte dame me reeds welkom wuifde, daar lag mijn heiligdom. Na enkele jaren was het een buurtritueel. Iedereen las over elkaars schouders mee, met gemeenschappelijk gloeiende wangen. In het begin was ik geen fan van Kuifje, hij sprak me als kind niet echt aan. Ik miste de spectaculaire handelingen of de schaterende invallen waar andere verhalen mee gesaust waren. Kuifje was te stereotiep, teveel laboratoriumheld met zijn bruine kniepantalon. De waardering groeide later pas. De gesofisticeerde humor van Hergé, zijn mensenkennis, zijn niet zo malse spot, zijn vakkennis, zijn ambachtszin

Nu, nu lees ik ze het liefst in de badkamer, waar het parfum van lekkere dampen hangt. Waar ik geen moeite moet doen om me te laten meedrijven met de wolken.

Met onze Herfstrit is het net zo. Ik zou ze kunnen verslinden ! Maar ik word het stilaan beu. Ik word er stilaan moe van. Ik krijg er mijn buik van vol. Iedere keer is het bang afwachten welke burgervader me langs lange rechte wegen wil doen rijden. Iedere keer is het bang afwachten welke mobiliteitsambtenaar de ambetanterik wil uithangen en me de toegang tot bepaalde straten wil verbieden. Om drogredenen weliswaar, maar het is vermoeiender dan je denkt.

Opboksen tegen het negatieve, opboksen tegen de vooroordelen, opboksen tegen de menselijke zaag, opboksen tegen de onwetendheid,...

Maar treur niet vrienden, we zijn er wel weer. We hebben het gevecht, voorlopig toch weer gewonnen. We zijn fier dat we jullie terug kunnen vergasten. Wat dat doen we graag, daarvoor zijn we een club. Daarvoor zijn we wie we zijn en zullen we er alles aan doen om jullie te behagen.

Stap op en laat de motor ronken. Het is weer Hefstritzondag !

De Hefstritweg neemt je mee langs het gastvrije Zele. Langs de groene boorden via knusse landwegen en statige boerderijen. Dan wordt het moeilijker want via een compromis kom je in het gehucht van boeren, ambachtslieden, dagloners, knechten en meiden terecht. Destijds was dit kruispunt een verdedigingslinie tegen de Noordelijke Nederlanden. Het was omgeven door domeinen van grote heren. De heren van het Rozengoed, de ridders van Malta van het kasteel van de Woestijnen van Speurdonk. Op dat kruispunt staat nu een Ratte.

Leve de beeltenis ! Leve de strip ! Deze rat doet ons herinneren aan de vele vormen van sociale achterstelling, vroeger en ook nu !

Het rubber slinkt en het asfalt doet rustig zijn ding. Plots is het daar weer, de lokroep van het water. Het eeuwige water, hier de Moervaart genoemd kruist m'n pad. De statige brug en zijn knusse plezierhaven doen me mijmeren. Het kan niet anders ! Ik loop te denken langs dat water...

*Langzaam loop ik alleen
Langzaam langs het water
Denkend
Denkend aan niets
Zo is het gegaan
Zo is het geweest
En dit, dit was het dan
Ik hoor de golven slaan*

In Kluizen weten ze van wanten met hun water. Noord-Oost-Vlaanderen krijgt zuiver drinkwater uit Kluizen. Tot 60 miljoen liter drinkwater per dag kan er vanaf hier vertrekken naar onze kraan. Van het Meetjensland tot in het Waasland drinken we oppervlaktewater uit Kluizen.

De spaarbekkens hebben een gezamenlijke inhoud van 10.9 miljoen kubieke meter. Het oppervlaktewater dat daarin wordt opgeslagen, is afkomstig van een waterwingebied van maar liefst 25.000 ha. Het omvat de wateringen Burggravenstroom, Kale en Meirebeek, een deel van de watering Lovendegem- Zomergem en het bekken van de Poekebeek. Enkel spijtig dat je die enorme plas water niet kan zien vanaf de begane grond. Een bezoekje is wel mogelijk...

Nog zo een rare snuiter in het landschap vind ik de Kleemkapel in Kaprijke. Deze neogotische kapel werd in 1874 opgetrokken en de legende wil dat de gebroeders Claeys een Mariabeeld vonden in hun veld. Zij namen dit mee naar huis en hingen het wat later in een boom in de Wulfhoekstraat. Nadien hebben ze het beeldje meermaals verplaatst maar telkens kwam het om een onverklaarbare reden terug. Tot driemaal toe zou men getracht hebben om het beeld in de kerk te plaatsen maar zelfs daar wil het niet blijven en het beeld keerde weer terug naar de Wulfhoekstraat. Toen besloot men om er een kapel te bouwen...

Ach kaprijke, met zijn stadhuis, zijn kleemkapel, zijn ommegang, zijn rijke geschiedenis. Toen ik er nog eens langsreed viel me vooral het plein op. Voorheen bekend als het Veld. Het was een groot rechthoekig dorpsplein voor de kerk en het 'stadhuis' met invalswegen op de vier hoeken. In de 19de eeuw werd het zuidelijke deel verkaveld voor woningbouw waardoor er een tweede plein werd gevormd en een volledige omlopende straat ontstond. Het noordelijke deel van het plein is nu nog het grootste dorpsplein van Oost-Vlaanderen. Het plein is omzoomd met een dubbele rijen monumentale bomen, respectievelijk kastanjes en essen. Hun devotie voor het woord blijft behouden, dat zie je in hun volksspot...

Rondom Kaprijke zie je nog menig appelweker aan het werk. Hun befaamde appelsoort “groeningen” werden al in de middeleeuwen gekweekt. Deze appeltjes waren destijds zeer gegeerd en werden als een ware lekkernij beschouwd. Ze dienden zelfs als een vorstelijk relatiegeschenk. Vandaar ook de kaprijkse spotnaam ...“Groeningen”.

De gerestaureerde Westermolen in Lembeke komt langs onze rit kijken. Het is een houten standaardmolen die al sinds het midden van de 15de eeuw op die plaats staat. In de jaren zestig stond de molen te vervallen, tot 1973. Sindsdien is de molen geklasseerd en is er terug een molenaar die hem met vaderlijke bezorgdheid wel eens toont aan het publiek.

We zitten nu echt in het hart van het Meetjesland. De twee meest voorkomende verklaringen voor het Meetjesland gaan enerzijds terug naar de middeleeuwse turfgraverij. Waar blokken land voor ontginning werden ingedeeld in maten of meten. Anderzijds is de verklaring terug te vinden in de achttiende eeuw toen deze streek gekend was voor zijn lijnwaard. Het métiersland of het land der weefgetouwen. Maar ik vind de versie van de doortrekkende keizer Karel toch leuker. Hij vond hier op zijn weg enkel oude vrouwen (meetjes) aan een weefgetouw en prompt doopte hij dit land tot ‘het Meetjesland’.

Via de Senste kreken rijden wij langs Sint-Laureins . Dat zich sinds kort de titel van Ambassadeur van Vlaanderen Lekkerland mag opspelden.

Vroeger kwam men van heinde en verre naar het Sente krekengebied om te genieten van de overheerlijke palinggerechten. Her en der vind je nog een palinghuis maar er is duidelijk een terugval in de bekendheid van weleer. Daarom wil Sint- Laureins met ‘grenzeloos genieten van paling’ zijn traditie nieuw leven in blazen. Gedurende de maand oktober biedt elke deelnemende horecazaak paling op verschillende wijzen aan. Ook de paling op ‘Sentse’ wijze kan je krijgen. Maar het gaat hier niet enkel om eten, het is een totaalpakket van genieten. Zo wil men iedereen aansporen om langs de Sentse en andere kreken te rijden en te genieten van het polderlandschap. Laten we dat dus zeker doen...bedankt Sint-Laureins !

Na een flirt met onze noorderburen buig ik het hoofd en spoor je aan om terug te rijden. De weg is mijn doel, maar de weg is lang...

We duiken het 'Hollands Gat' in, maar liefst niet letterlijk. Je zal terplaatse wel zien waarom !

De oude Albertpolder, die in 1612 werd ingedijkt ontstond in de nacht van 14 op 15.01.1808 een inbraakgeul door een zeer zware noordwesterstorm. Vooral het poldergebied rond het Sas van Gent en de Philipinne werd hierdoor getroffen. Zelfs de zeesluis die in Philipinne lag brak doormidden. Het kolkende water kon zich zo een weg banen langs de geulen en sloten. Ook de drie Gezusterskreek werd door de kracht van het water verbreed en verdiept. Een deel van de Gezusterstraat werd weggespoeld en verdween voorgoed onder de metershoge golven. Kijk maar eens goed rond als je die vreemde bocht neemt in de Gezusterstraat.

Veel bewoners moesten hun biezen pakken en kozen eieren voor hun geld. Maar de legende zegt dat boer Mattheeuws die toen een boerderij had in de Gezusterstraat nr.2, door de schrik voor het zeewater op één nacht grijs is geworden. Oeps dé legende, ach ja het is net als strips. Ik weet het wel te smaken...

Amper één jaar later net na kerst sloegen twee stormvloedén nogmaals hard toe omdat de schade aan de zeedijken nauwelijks hersteld was. Pas veertig jaar later slaag men erin om het buitendijks gebied terug op de zee te veroveren. In 1848 kreeg deze polder de naam 'verdrongen polder'.

De kreek 'het Hollands Gat' kreeg zijn naam als herinnering aan de uitgeschuurde geul die door het wassende water vanuit Nederland een nieuwe verbinding maakte tussen de drie Gezusterskreeken. Ook de bodemloze put is een herinnering aan deze zware storm.

Laat ons de stormen vergeten beste piraten en fiets via het stemmige Sas van Gent en zijn achterliggende polders mee huiswaarts, het land van Waas tegemoet. De Hartrijders en Vlaamse Vereniging Autisme wensen je nu alvast een leuk dagje uit en denk erom... Wees voorzichtig.